

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ȘI ÎNCHINAȚI-VĂ LUI

Există patru elemente ale vieții bisericii: (1) Cuvîntul, (2) Închinarea, (3) Părtășia, (4) Slujirea. Acestea sînt elementele esențiale. Ca să aibă loc o autentică dezvoltare a bisericii, trebuie să acordăm o atenție corespunzătoare elementelor fundamentale. Cuvîntul, închinarea și părtășia creștină ne pregătesc pentru slujire — proclamare, vestire. Cuvîntul, închinarea, părtășia, slujirea — sînt legate indisolubil laolaltă. Cu ocazia aceasta ne vom concentra atenția asupra închinării.

Am discutat despre pastor și despre activitatea lui. Dar din multitudinea de îndatoriri pe care trebuie să le aducă la îndeplinire pastorul, nici una nu întrece responsabilitatea pe care o are de a conduce pe credincioși să se închine viului Dumnezeu. „Nimic nu este mai necesar în lucrarea noastră ca rodul practic al comuniunii cu Dumnezeu“.

Această răspundere este subliniată în Apoc. 14,6—7. Sînt texte pe care noi ca popor ni le atribuim în mod special. „Și am văzut un alt inger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pămîntului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: „Te-meți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor!“

Un ultim apel, înainte de apus, la capătul harului. Un apel urgent adresat tuturor oamenilor — între-

gii familii omenești. „Să vă întoarceți de la aceste lucruri deșarte la Dumnezeu cel viu, care a făcut cerul, pămîntul și marea și tot ce este în ele“ (Fapte 14,15). Adevărata închinare spulberă vraja amețitoare a idolilor, fie ei antici sau moderni, Baal sau Mamona, idoli ai religiozității sau ai pretensei erudiții. Descoperirea unui Dumnezeu sfînt și desăvîrșit ajută ființa creată să nu uite caracterul său de creatură, o împiedică să acorde finalitate lucrurilor create, să se închine

creaturii în locul Creatorului, ceea ce ar fi idolatrie. Experiența închinării dă imaginea corectă. „În lumina Lui vedem lumina“. Cu această viziune închinătorul cuprinde realitatea. El vede realitatea, în culori vii — dintr-o perspectivă nouă și impresionantă. În același timp, închinătorii din tirgul deșertăciunilor văd viața monotonă și unidimensională, întreruptă doar de iluzii și miraje. „Slava lui Dum-

(continuare în pag. a 14-a)

Scumpi frați și stimate surori,
Iubiți conlucrători,

„Pace fraților, și dragoste împreună cu credința, din partea lui Dumnezeu Tatăl, și din partea Domnului Isus Hristos. Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție.“ (Efes, 6, 23—24).

Și acum ca întotdeauna în situații asemănătoare, încercăm un sentiment deosebit atunci când ne aflăm la cumpăna timpului și stăm în fața unui nou an. De fiecare dată ne propunem să transformăm experiențele anului trecut în hotăriri înțelepte pentru viitor așa cum se ruga psalmistul Celui Prea Înalt. „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“ (Ps. 90, 12).

Privind în trecut la zilele anului ale căror evenimente au devenit de acum istorie, cu toată încărcătura ei de bucurie sau întristare, putem auzi glasul recunoștinței noastre cu acela al dulcelui cântăreț al lui Israel spunând: „O, cât de mare este bunătatea Ta, pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine, și pe care o arăți celor ce se încred în Tine, în fața fiilor oamenilor“ (Ps. 31, 19). În adevăr, Dumnezeu mintuirii noastre, în bunătatea Ta, Tu ne asculți prin minuni (Ps. 65, 5).

Ridicăm acum și aici un Eben-Ezer, aici la confluența vechiului cu noul, între ceea ce a fost și ceea ce stă să vină, ca mărturie că Dumnezeu este bun și pentru că îndurarea Lui ține în veci (Ps. 107, 1). Îi mulțumim pentru că ne-a păstrat pașii umblării noastre pe drumul cel drept. Îi mulțumim pentru că a potolit setea sufletului nostru și a umplut de bunătați sufletul flămând. Îi mulțumim pentru biruințe și pentru înfringeri și-I mulțumim pentru că a fost în permanență stîlpul de foc și de nor stîlpul prezenței și călăuzirii Sale și rostim plini de smerenie: „O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui pentru minunile Lui față de fiii oamenilor“ (Ps. 107, 31). Cită dreptate avea omul lui Dumnezeu atunci când se frământa înlăuntrul sufletului său întrebându-se: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?“ (Ps. 116, 12). Și tot el răspunde cu hotărîrea ființei sale: „Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului și... îmi voi implini juruințele făcute Domnului“ (vers. 13—14).

Clipa prezentă o trăim între trecut și viitor, și viitorul devine prezent, prezentul pe care sintem datori să-l folosim cu înțelepciune. Noul an 1986 ne cuprinde în curgerea lui ritmică și neschimbată, fără grabă și fără întirziere, cerindu-ne însă să ne împlinim chemarea pentru prezent și veșnicie. Să înălțăm paharul izbăvirilor, lăudînd pe Cel Atotputernic pentru lucrarea mintuirii Lui izbăvitoare și chemînd Numele Domnului printr-o viață de continuă comuniune cu Acela care a pecetluit cu viața Sa biruința asupra păcatului și a morții, deschizînd larg porțile mintuirii. Fie ca în zi-

lele ce ne stau înainte, în noul an să ne împlinim cu sfințenie juruințele făcute Domnului Dumnezeului nostru.

Mintuitorul privind în mod profetic desfășurarea în timp și spațiu a istoriei omenirii și în mod deosebit focalizîndu-și atenția și interesul asupra ființei create după chipul și asemănarea Sa, spunea cu iubire și înțelegere: „Eu am venit ca oile să aibă viață și s-o aibă din belșug“ (Ioan 10, 10). Iar viața nu se dezvoltă decît în condiții de pace. De aceea Mintuitorul rostea cu valoare de legămînt: „Vă las pacea, vă dau pacea Mea“ (Ioan 14, 27). Este nevoia imperioasă a sufletului și a omenirii. De ani de zile omenirea caută pacea, aleargă după ea. Este conștientă de valoarea ei și se teme ca nu cumva o minte dezechilibrată să aducă sfîrșitul omenirii. Anul 1986 a fost consacrat păcii „Anul internațional al Păcii“. Cîtă nevoie este de pace în lumea noastră. Geneva, noiembrie 1985, a făcut să vibreze speranțe și să facă lumină în bezna spiritului războinic. În scrisoarea adresată celor două mari supraputeri în ajunul întîlnirii de la Geneva, Neal C. Wilson președintele Conferinței Generale A.Z.S. spunea: „Milioane de bărbați, femei și copii de jur împrejurul lumii... sînt nerăbdători să știe că această întîlnire la nivel înalt va fi începutul sfîrșitului cursei înarmărilor, cursă ce consumă uriașe resurse financiare în timp ce milioane de oameni suferă de sărăcie și mor de foame și boală“. În scrisoare se cere ca inșiși conducătorii celor două supraputeri să „găsească acele căi prin care națiunile să-și poată canaliza energiile și resursele în acțiuni pozitive nemilitare, umanitare pentru a face pe oameni mai fericiți, mai sănătoși, iar pămîntul un loc mai sigur de trăit. Într-o lume plină de ură și lupte... de conflicte militare, Adventiștii de Ziua a Șaptea doresc să fie cunoscuți ca făcători de pace“. Să mijlocim înaintea Celui Atotputernic pentru pacea lumii. Să ne rugăm și să activăm ca niște oameni ai păcii. Să facem din noul an 1986 un an al păcii sufletului nostru, al păcii în familiile noastre, al păcii comunităților noastre, al păcii în țara noastră și al păcii în lumea întreagă. Căci El „vorbește de pace poporului Său“ (Ps. 85, 8). El spune: „Pacea să fie între zidurile tale, și liniștea în casele tale... Din „Pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în sinul tău“. (Ps. 122, 7—9). „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea“ (Evr. 12, 14). „Dumnezeul păcii, care prin singele legămîntului celui veșnic a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, Marele Păstor al oilor, să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos“ (Evr. 13, 20—21). „Pacea lui Hristos la care ați fost chemați... să stăpînească în inimile voastre“ (Col. 3, 15). „Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, LA MULȚI pentru fericirea ta“ (Ps. 122, 9). „LA MULȚI ANI“.

O ISTORICĂ TREAPTĂ

ÎN DEZVOLTAREA PATRIEI NOASTRE

De filele fierbinți ale istoriei, cit și în conștiința poporului român, 24 Ianuarie rămâne un moment memorabil, „ziua cea mare a veacului“ cum a fost numită, constituindu-se într-un punct de împlinire și totodată de deschidere a unor vaste orizonturi.

24 Ianuarie stă ca o treaptă primordială a afirmării noastre ca stat unitar, liber și suveran. Acționând cu mult curaj și cu deosebită abilitate diplomatică, găsind puntea de echilibru între simpatiile și ostilitățile pe care noile puteri europene le-au nutrit față de actul Unirii Principatelor, Alexandru Ioan Cuza a reușit să obțină recunoașterea pe plan internațional a dublei sale alegeri pe tronurile Moldovei și Munteniei, a promovat o largă colaborare cu mișcările de eliberare a popoarelor din centrul și răsăritul Europei, a dezvoltat multiple legături cu mișcările naționale și democratice în deplină concordanță cu interesele poporului român.

Adusă în primul plan al atenției pe la mijlocul secolului al XIX-lea, ideea unirii — o năzuință de veacuri, a aprins grabnic inimile românilor din spațiul carpato-dunărean pentru că Unirea trăia puter-

nic în sufletul lor. Era necesară doar conștientizarea acestui fapt. În sensul acesta „Dacia viitoare“ nr. 2 din 1883 scria: „Care au fost cauzele actului măreț de la 1859? Comunitatea de origine, de limbă, de suferințe și mai presus de toate, comunitatea de sentimente. Îndată ce românii au cunoscut că sînt frați Milcovul a dispărut...“

Intrarea României într-o etapă nouă a evoluției sale istorice, prin unirea Moldovei și Munteniei a fost grăitor subliniată în adunările ad-hoc din cele două Principate. Astfel, în actul adoptat la Iași, în istorica ședință de la 7 octombrie 1857 se spunea: „Simțind că cea înțietă dorință a fiecărui popor este dorința de a fi; luînd în privire că un popor pentru a fi trebuie să-și asigure ființa sa în marea familie a națiilor; că aceasta a fost țelul tuturor stăruințelor, luptelor și suferințelor neamului nostru (...); luînd în privire că dorința cea mai mare, cea mai generală, cea hrănită de toate generațiile trecute, cea care este sufletul generației actuale, cea care împlinită va face fericirea generațiilor viitoare, este Unirea Principatelor într-un singur stat, o unire care este firească, legiuită și neapărată, pentru că în Moldova, în Valahia sîntem același popor, omogen, identic ca nici un altul, pentru că avem același început același nume, aceeași limbă, aceeași religie, aceeași istorie, aceeași civilizație, aceeași instituții, aceeași legi și obiceiuri, aceeași temeri și aceeași speranțe, aceeași trebuințe de îndestulat, aceeași hoiare de păzit, aceeași dureri de trecut, aceeași viitoriu de asigurat și în sfîrșit aceeași misie de îndeplinit; lumă în privire că această unire o dorim nu pentru ca să lovim drepturile și să amenințăm pacea altora, ci numai pentru ca să asigurăm drepturile și pacea noastră“.

Iar în actul dezvoltător al adunării ad-hoc muntene, din 9 octombrie 1857 se sublinia: „Lumea întreagă știe astăzi că todeauna strădaniile necurmăte ale locuitorilor ambelor Principate au fost să recîştige unitatea lor națională; că ei și sînt un singur popor, omogen identic; că au aceeași origine, același nume, aceeași limbă, aceeași civilizație, aceeași tradițiune, aceeași istorie, aceeași instituțiuni,

legi, obiceiuri, moravuri, aptitudini, interese; aceleași primejdii a încunjiura; aceleași trebuințe a mulțumi; aceleași păsurii, bucurii, temeri, speranțe, suvenirii, aspirări, cugetări, instincte; aceeași ursită, aceeași misiune, același geniu, același suflet; că tot reclamă (...) aceeași unire, de vreme ce nici un interes legitim, nici o rațiune serioasă nu se găsește ca să o combată, că unii într-un singur stat veniturile și puterea statului român se vor înzezi și cheltuielile vor scădea; că prin unire vor fi în stare să-și apere pămîntul, să dezvolte resursele lor morale și materiale, să-și mulțumească toate dorințele legitime, să dea zbor genului român“.

Unirea a fost idealul care a însuflețit secol după secol înfăptuirile românilor. Idealul acesta a fost predat ca o ștafetă din generație în generație. Dorințe justificate de unire i s-au adăugat astfel noi și noi temeuri din ce în ce mai profunde și mai puternice. În mijlocul secolului trecut Unirea era privită de întregul popor român, nu numai ca actul cel mai solid al naționalității sale, dar deopotrivă și ca fundamentul progresului ei. Unirea devine — în cuvintele celebre ale epocii — „cheia de boltă fără de care s-ar prăbuși tot edificiul național“.

La 24 Ianuarie 1859 într-o istorică exprimare a voinței sale, poporul român reușește prin alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn și al Munteniei și al Moldovei, să realizeze un uriaș pas spre înfăptuirea la 1 decembrie 1918 a statului național unitar român.

Astăzi la cea de-a 127-a aniversare a formării statului național român prin unirea Moldovei și Munteniei, poporul nostru este angajat cu tot potențialul creator în realizarea unor noi și semnificative înfăptuiri istorice. Dovezile cele mai limpezi ale acestui adevăr de esență al zilelor pe care le trăim le alcătuiesc abnegația și dăruirea, pasiunea creatoare cu care poporul român își cinstește eroii săi înaintemergători, pe cei care prin gând și prin faptă au contribuit la făurirea și consolidarea României libere, unite și independente.

La sârbătoarea Unirii ne simțim datori să scriem aceste rânduri nu numai pentru a marca o dată în plus, într-un neuitare, istoricul act de la 24 Ianuarie 1859, ci mai mult decît atât să dăm expresie înțelegerii depline pe care adventiștii de ziua a șaptea o au față de mărețele înfăptuiri ale trecutului, cum și a faptului că ei se implică plener în ctitorirea prezentului patriei lor libere și de neimpărțit, într-un climat de pace promovat constant de președintele Republicii Socialiste România, domnul Nicolae Ceaușescu.

Ștefan Bratosin

DIN CUPRINS

Și închinată-vă Lui	cop. I
Pagina președintelui	cop. II
O istorică treaptă în dezvoltarea patriei noastre	pag. 1
Cine a fost Isus?	„ 2
De la Sabat la Duminică	„ 5
of?isnss „ h	ta. ulCe „ 2
Desăvîrșirea — este ea oare posibilă? (XXIII)	„ 7
Duhul prorociei — Spiritul Profetei	„ 9
Iuda și Laodicea	„ 12
Isus și libertatea creștină	„ 13
Neprihănirea prin credință (XIV)	„ 16
Ecouri după cea de a XI-a adunare generală electivă a Uniunii din 29 septembrie 1986	„ 17
Definirea actului predicării (III)	„ 19
Întrebări și răspunsuri	cop. IV

Cine a fost Isus?

de Constantin ALEXE

Au trecut aproape 2000 de ani de când un Prunc S-a născut în Betleem. Nașterea Sa nu a zguduit lumea; nu știm cu exactitate nici ziua și nici măcar anul. Și privind la Pruncul din iesle, cine s-ar fi putut gândi că nașterea Sa avea să fie cîndva sărbătorită de milioane de oameni în fiecare an?

A crescut fără să fie prea mult luat în seamă. S-a născut într-un sat obscur, copil al unei femei simple, dar pînă de credință. Istoria nu ne raportează aproape nimic despre tinerețea Sa, în afară de faptul că a locuit într-un sat mic, destul de cunoscut, Nazaret și că a lucrat într-un atelier de timplărie pînă la vîrsta de treizeci de ani. N-a scris vreodată vreo carte. N-a avut niciodată vreo slujbă. N-a posedat niciodată vreo casă. N-a avut o familie a Sa. N-a studiat la nici o facultate. Picioarele Lui n-au călcat pe străzile vreunui mare oraș. Niciodată n-a călătorit mai departe de 300 km de locul nașterii Sale. N-a făcut niciodată vreunul din acele lucruri care de obicei însoțesc viața și dă acea notă de grandoa-re cuiva.

La vîrsta de 30 de ani, El a părăsit atelierul în care lucrase pentru a răspunde unei chemări spirituale. Pentru alți cîțiva ani El a cutreierat Palestina ca învățător și vindecător. A atras în jurul Său ucenici, cei mai mulți dintre ei tot așa de neînsemnați în ce privește originea și poziția socială ca și El însuși. Întotdeauna oamenii ținuturilor pe unde trecea se adunau în jurul Său ca să-L asculte și să fie vindecați de El.

Învățăturile Sale erau simple, precise, și își trăgeau seva din înțelepciunea Vechiului Testament. Totuși oamenii cultivați și conducătorii religioși priveau discret dar și bănuitor la acest rabin lipsit de instruire academică. Ei au tăgăduit lucrarea Lui publică, și mai tîrziu I s-au împotrivit cu toată tăria. Și observînd scurta Sa activitate publică, lipsită de fast și pretenții, cine s-ar fi putut gândi că într-o zi cuvintele Sale aveau să fie vestite pînă la marginile pămîntului și că viața Sa avea să fie pentru milioane de oameni un subiect de admirație și de înălțare spirituală?

Apoi activitatea Sa publică a fost brusc întreruptă. Pe cînd era tînăr încă, curentul opiniei publice s-a îndreptat împotriva lui. Prietenii L-au părăsit. Unul dintre ei s-a lepădat de El, iar altul L-a vîndut vrăjmașilor pentru cîteva bucăți de argint, plata unui rob de rînd și L-a predat în mina dușmanilor Săi. A suferit batjocură și a fost judecat în mare grabă și cu ură pătîmășă de un tribunal religios. A fost condamnat de către guvernatorul roman Pontius Pilat și în cele din urmă crucificat între doi tîlhari. Cei ce L-au răstignit au trebuit să tragă la sorți pentru singurul lucru ce-L aparținea în viața aceasta, haina Sa orientală. Cînd a murit, a fost coborît de pe cruce și neavînd un loc de îngropăciune L-au așezat într-un mormînt de împrumut, datorită milei unui prieten.

Nu putem ști cu siguranță în ce loc s-a aflat mormîntul. În timp ce era atîrnat pe cruce, murînd între tîlhari, n-ar fi putut nimeni să cugete că tocmă crucea Sa avea să devină un simbol al triumfului Său care să dea speranță urmașilor Săi de-a lungul tuturor secolelor atît pentru eliberare de păcat cit și pentru viață veșnică?

Istoria lui Isus din Nazaret este mai surprinzătoare decît orice produs al imaginației omenești. Fără îndoială, viața Sa a fost cea mai semnificativă din cîte s-au desfășurat pe acest pămînt; și tot atît de adevărat este și faptul că, dacă ne mărginim la simpla relatare a faptelor vieții Sale, nu putem găsi nici o explicație pentru urmările extraordinare ale acestei vieți asupra istoriei omenești. Indivizi și popoare au fost transformate prin persoana Sa. Viața Sa simplă și moartea Sa teribilă continuă să provoace conștiința fără odihnă a omenirii, fiind prilej de meditație, de uimire, admirație, discuții aprinse și de statornicire a păcii.

Cine a fost acest Meșteșugar și Învățător călător din trecut? De ce amintirea lui Isus din Nazaret stimulează încă mințile noastre, cerîndu-ne să ne oprim din graba acestui secol și trezînd în noi dorințe înalte și sfinte?

Deși întrebarea „Cine a fost Isus?” a pus la lucru mințile oamenilor încă de la primele Sale întîlniri cu contemporanii Săi, oamenii au fost în mod deosebit preocupați de ea și de-a lungul ultimelor două secole. Eforturile cele mai stăruitoare ale celor mai pătrunzătoare minți au fost consacrate răspunsului la această întrebare. Deoarece în scrierile autorilor evrei și romani ai timpului Său Isus nu a lăsat aproape nici o urmă, acești cercetători s-au concentrat asupra relațiilor din Noul Testament: E vanghelele lui Matei, Marcu, Luca și Ioan. Ei au supus cele patru istorisirii unor prelucrări meticuloase, au construit argumente și le-au dezbătut, străduindu-se să dezvăluie taina care învăluie pe acest Personaj principal al Evangheliilor.

Astfel, acești două sute de ani de cercetări consacrate descoperirii „adevărului” Isus pot să fie împărțiți în trei etape. Albert Schweitzer, de pildă, binecunoscut misionar, medic și muzician, deplin aureolat de faima realizărilor sale în Africa în favoarea celor suferinzi fizic și spiritual a analizat în mod strălucit prima etapă, în lucrarea sa din 1906 „Cercetarea istoricității lui Isus”. El trece în revistă în această lucrare eforturile cercetătorilor germani începînd cu Reimarus, de la sfîrșitul secolului opt-sprezece, pînă la Wrede, la începutul secolului nostru. Și făcînd acest lucru a arătat greșeala lor capitală, căci încercînd să reconstituie pe adevăratul Isus, fiecare cercetător, L-a infățișat după propriul său chip. A fost ca și cum teologii au privit în ființa Evangheliilor și au văzut reflectarea propriei lor imagini. Și în concluzie Dr. Schweitzer spune că: „Isus a fost un om cu totul deosebit de concepțiile noastre; El a propovăduit și sfîrșitul iminent al tuturor lucrurilor.”

Volumul lui Schweitzer a marcat încheierea primei perioade a cercetărilor asupra persoanei Domnului Hristos. Dar concepția sa era prea radicală pentru optimismul anilor dinainte de 1914. Se părea că adevăratul Isus nu putea să fie redescoperit de către omul modern. Interesul cercetătorilor se îndreptase către relațiile despre Isus din Evanghelii, în loc să fie captivat de însăși persoana Sa.

Apoi, pentru mai bine de treizeci de ani (1919 pînă în 1950) a fost la modă o atitudine sceptică, avînd ca reprezentant de frunte pe germanul Rudolf Bultmann. „Relațiile Evangheliilor ne transpun”, spune

el. „în gândirea bisericii creștine timpurii. Isus fusese deja prelucrat, modificat de gândirea lor. Nu putem să știm aproape nimic despre ce a făcut sau a spus cu adevărat Isus din Nazaret, în afară de simplul fapt că El a existat”. „Dar nici nu avem nevoie să știm ceva despre El”, spune Bultmann. „Împortant pentru noi nu este acel Isus din Istorie, ci Isus cel înviat, Hristos Domnul credinței noastre”.

Totuși, prin anul 1950 și erorile concepției lui Bultmann au început să iasă la iveală. Un fost elev al său, E. Käsemann, a arătat importanța și nevoia unui răspuns la întrebarea „Cine a fost Isus?” El a demonstrat că pentru primii creștini, Domnul Hristos cel înviat era același Isus pe care ei îl văzuseră și-L auziseră înaintea morții Sale. Deci nici creștinii de astăzi să nu încerce să deosebească pe Isus cel istoric de Acela care este Fiul lui Dumnezeu.

„Mai mult decât atât”, susține Käsemann, printr-un studiu atent al celor patru Evanghelii, putem trece chiar dincolo de credința primei biserici și să vedem pe Isus chiar așa cum a fost. Astfel, a fost inițiată cea de a treia perioadă a cercetărilor moderne asupra persoanei lui Isus care este cunoscută ca fiind „noua cercetare”, și care încă se continuă.

Și în timp ce teologii își continuă cercetările, cele patru Evanghelii vorbesc încă fiecărui cititor. Nimeni nu poate fi atât de handicapat spiritual ca să nu poată întrezări pe acel Isus către care ele ne îndreaptă. Așa cum au făcut-o mai bine de nouăsprezece secole, ele ne conduc și astăzi să recunoaștem pe Învățătorul din Nazaret, Fiul omului și Fiul lui Dumnezeu.

Nici o istorie scrisă vreodată nu a putut fi neutră, și nici Evangheliile nu sînt. Întocmai cum preocupările și concepțiile unui istoric nuanțează fiecare relatare a trecutului, tot așa certitudinea și credința evangheliștilor străbate lucrarea lor. Evangheliile sînt relatări istorice ale credinței, istoria lui Isus scrisă de cei care L-au văzut și au crezut în El, pentru alții care urmau să creadă în El, și pentru ca să conducă pe toți la credință.

Spre încheierea ei, Evanghelia lui Ioan declară: „Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sînt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezînd, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20, 30—31).

Dar credința autorilor lor nu anulează și nici nu minimalizează conținutul istoric al Evangheliilor. Viața simplă și moartea îngrozitoare a lui Isus au avut un mare răsunet în viața celor care-L urmașă. Cuvintele și minunile Sale au fost păstrate în memorie și transmise primilor creștini, fără îndoială mai întii prin viu grai. Și este evident că și amintirile martorilor oculari și-au avut rolul lor în alcătuirea celor patru Evanghelii. Acea a lui Marcu a fost prima, apoi au urmat Matei și Luca, și cel din urmă Ioan.

Primele trei au fost scrise încă în cel treizeci sau patruzeci de ani care au urmat morții lui Isus; iar Ioan și-a scris Evanghelia și epistolele cu douăzeci de ani mai târziu. Mărturia unora este într-un totul sigură, ca și aceea a lui Ioan: „Faptul acesta este adevărat de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, și el știe că spune adevărul, pentru ca și voi să credeți” (19,35). Luca însă a consultat și pe ceilalți. (Luca 1, 1—4).

Între cele patru Evanghelii sînt atât asemănări uimitoare cît și deosebiri semnificative. În fiecare predomină persoana lui Isus; în fiecare, evenimentele ultimei săptămîni din viața Sa sînt prezentate în amănunțime. Fiecare prezintă pe Isus atât ca om cît și ca Fiul lui Dumnezeu.

Totuși, personalitatea și divinitatea lui Isus erau prea vaste ca să poată fi cuprinse într-o singură relatare. Fiecare Evanghelia prezintă o inspirată înțelegere personală, răspunzînd la întrebarea „Cine

a fost Isus?” într-un mod aparte. Fiecare răspuns este diferit dar în final devine o parte a unei concepții unitare.

Matei dă un răspuns potrivit pentru cititorul eвреu. Cuvintele sale de început arată pe Isus ca fiind „fiul lui David, fiul lui Avraam” (1, 1). Pretutindeni în cursul prezentării sale se aud ecouri din Vechiul Testament: „Toate aceste lucruri s-au împlinit ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul care zice...” (1, 22; vezi 2, 15, 17, 23; 4, 14). Cine a fost Isus? Împăratul legitim al lui Israel, spune Matei, Mesia cel ce-i fusese făgăduit. El este noul Moise, tilcitorul voinței lui Dumnezeu pentru omenire (5, 17—48). El este „Hristosul, Fiul Dumnezeului cel viu” (16, 16). Dar, cu toate că Evanghelia lui Matei este destinată în primul rînd lui Israel, mesajul ei despre Hristos trebuie să ajungă la toate popoarele (28, 18—20).

Marcu își denumește relatarea „Evanghelia lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu” (1,1). De-a lungul întregii istorisiri este prezentată în primul plan puterea lui Isus. Marcu acordă mai puțin atenție învățăturilor lui Isus, și ne oferă în schimb o serie de scurte relatări despre puterea făcătoare de minuni a lui Isus. El vindecă și scoate demoni. El stîrnește teamă și uimire; taina existenței Sale — că acest Om este „Fiul lui Dumnezeu” — este recunoscută de demoni, dar oamenii înțeleg foarte greu acest lucru.

Evanghelia lui Luca, pe de o parte, prezintă pe Isus ca Eliberatorul omenirii. Potrivit propriilor Sale cuvinte, misiunea Sa este să vestească săracilor Evanghelia, să tămăduiască pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiască robilor de război slobozirea și orbilor căpătarea vederii să dea drumul celor apăsați și să vestească anul de îndurare al Domnului (4, 16—21).

Luca privește cu deosebită atenție pe cei disprețuiți de societate — pe străini, săraci, femei, „vameși și păcătoși” (15, 1). El arată că Isus din Nazaret a venit să dăruiască tuturor libertatea, bogățiilor ca și săracilor, iudeilor ca și celor dintre neamuri, celor privilegiați ca și celor lipsiți de privi-

legii. Cine a fost Isus? Mintuitorul divin al omenirii, răspunde Luca (19, 10).

Evanghelia lui Ioan duce mai departe înțelegerea lui Isus. De la început sintem aduși în prezența Ființei veșnice care a devenit Isus din Nazaret: „La început era Cuvintul, și Cuvintul era cu Dumnezeu, și Cuvintul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu; și Cuvintul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“ (1, 1—2, 14). Cuvintele cheie ale acestei Evanghelii sint „slavă“, „semn“ și „credință“.

De-a lungul întregii slujiri a lui Isus s-a manifestat slava ființei Sale. Cuvintul cel veșnic care S-a intrupat. Minunile Sale sint semne care descoperă cine este El și cheamă pe toți să se decidă pentru sau împotriva Sa. Acum păcatul apare în ceea ce constituie esența lui: respingerea lui Isus ca Mintuitor al lumii (c. 3). Isus, spune Ioan, este Dumnezeu în corp omenesc.

Pafru relatări, fiecare cu trăsături distincte, dar uimitor de asemănătoare. Fiecare portret al Mintuitorului se adresează unei categorii diferite de oameni, accentuează anumite trăsături specifice ale înțelegerii lui Isus.

Dar în final cele patru tablouri se împletesc. Este prezentată o Ființă, și o semnificație. Citim despre o naștere umilă, o copilărie care nu atrage atenția, o slujire simplă și scurtă, o moarte teribilă. Citim și simțim puterea credinței celor ce au scris. Înțelegem că pentru ei El a fost mai mult, mult mai mult decât un fiu al Mariei, un dulgher, un învățător, un vindecător sau un martir. Căci ceea ce scriu ei înseamnă mult mai mult decât niște amintiri istorice. Da, martorii oculari au cunoscut pe Isus din Nazaret și pentru ei El era mai mult decât o amintire. Cel a cărui viață o descriau ei era viu! Cel care fusese odinioară cunoscut pe pământ era acum cunoscut de credincioși. El era Domnul lor cel viu, înălțat și intronat.

De atunci au trecut aproape douăzeci de veacuri și astăzi El continuă să fie centrul și circumferința celor credincioși, întruchiparea idealului și credinței lor.

Nu este prea mult spus dacă afirmăm, fără teama de a fi contraziși, sau fără să fim acuzați de îndrăzneală, că din punct de vedere al credinței, al vieții religioase, nimeni și nimic n-a afectat viața celui credincios așa cum a făcut viața Acestui Solitar Divin, Isus Hristos!

Despre Sine, Isus Hristos a spus: „Eu sint Alfa și Omega, începutul și Sfirșitul“ (Apoc. 1, 8).

El care prin hotărîre divină nu numai că aparține veacurilor, ci toate veacurile îi aparțin. Cu privire la El se întrebă în mod retoric: „Cine va zugrăvi pe cei din generația Lui“. (Fapte 8, 32). „Și răspunsul este „...a cărui obirșie se suie pînă în vremuri străvechi, pînă în zilele veșniciei“. (Mica 5, 2). Domnul Hristos aparține veacurilor, căci El este în afara timpului. El este același... „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!“ (Evr. 13, 8).

Domnul este Alfa și Omega, începutul și sfirșitul istoriei omenesii. Chiar Avraam văzînd ziua aceasta s-a bucurat (Ioan 8, 56). Moise a scris despre El. David L-a cîntat. Isaia, Evanghelistul profet „a văzut slava Lui și a vorbit despre El“. (Ioan 12, 41). Petru și Ioan au stat cu El la Sfînta Cină, iar Pavel L-a văzut pe drumul Damascului. Ioan L-a văzut stînd în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, în viziunea Sa de pe insula Patmos (Apoc. 1, 13).

Am auzit mărturia Domnului despre Sine. Am auzit cele spuse de apostoli și profeți, despre iden-

titatea Sa. Să întrebăm și cițiva dintre cei ce L-au judecat — și să întrebăm pe apostoli. Putem întreba pe Farisei, ce au de adus împotriva lui Isus și vor răspunde.

„Măncă cu vameșii și cu păcătoșii“. (Mat. 9, 11)

Iar tu, Caiafa, care L-ai condamnat, ce ai de zis despre El? Mi-am rupt hainele căci a declarat:

„Da“, i-a răspuns Isus. „sint! Ba mai mult vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul omului șezînd la dreapta puterii lui Dumnezeu, și venînd pe norii cerului“. (Mat. 26, 64).

Pilat, reprezentant al puterii și autorității Romei, care este părerea ta?

„Pilat a zis preoților celor mai de seamă și no-rodadelor: „Eu nu găsesc nici o vină în omul acesta“. (Luca 23, 4).

Și tu, Iuda, veșnic stigmatizat și de ocară, trădător și laș, care pentru 30 de arginți ți-ai vîndut învîțătorul, care este acuzația cea teribilă pe care o aduci contra Lui? Și cel ce cu o sărutare a vîndut pe Domnul, răspunde:

„Și a zis: „Am păcătuit, căci am vîndut singe nevinovat“. (Mat. 27, 4).

Să ascultăm pe sutașul ce a condus crucificarea Domnului pe cruce și el ne va răspunde:

„Sutașul, și cel ce păzeau pe Isus împreună cu el, cînd au văzut cutremurul de pămînt și cele întimplate, s-au înfricoșat foarte tare, și au zis: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!“ (Mat. 27, 54).

Ioan Botezătorul, vărul Domnului își va adăuga glasul mărturisînd:

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venînd la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!“ (Ioan 1, 29).

Și tu Ioan, ucenicul iubirii divine, care este raportul tău?

„Eu Isus, am trimis pe ingerul Meu să vă adverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sint Rădăcina și Sămînța lui David. Luceafărul strălucitor de dimineață“. (Apoc. 22, 16).

Iar tu Petru, tu care te-ai lepădat de El, dar care ai vărsat lacrimile pocăinței în roua Ghetsemanilor și care L-ai mărturisit apoi în viața ta schimbată — care este mărturia ta?

„Simion Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!“ (Mat. 16, 16).

Iar Pavel, marele Apostol Pavel acoperit cu cicatricele rănilor în bătălia credinței și a mărturisirii, ce ai de spus:

„Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să cîștig pe Hristos“. (Filip. 3, 8).

Să întrebăm corurile îngerești și ne vor spune și nouă astăzi:

„Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mintuitor, care este Hristos, Domnul“. (Luca 2, 11).

Și în cele din urmă, plecîndu-ne capetele în adorare și rugăciune, să ne adresăm cerescului nostru Tată. El care este din veșnicii și le cunoaște pe toate. Și de pe buzele Adevărului Veșnic ne vine mărturia: „Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea“. (Mat. 3, 17).

Ce spui tu? Ce trebuie să spun eu? Noi trebuie să spunem din toată inima noastră:

„Acesta este Isus, Fiul lui Dumnezeu, și Fiul Omului — Mintuitorul nostru — MINTUITORUL MEU!

De la Sabat la Duminică

PAȘTELE. Observarea Paștelui în biserica primară ne oferă indicii suplimentare în legătură cu faptul că, inițial, evenimentul învierii nu a fost în mod clar asociat cu sărbătoarea Paștelui care după cât se pare n-a fost sărbătorită duminică. Dispoziția sau ideea de a sărbători Paștele o găsim numai o singură dată în Noul Testament și anume, în 1 Cor. 5, 7—8 :

„Măturați aluatul-cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sinteți, fără aluat; căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului.”¹⁷

Să reținem faptul că în acest text celebrarea Paștelui este în mod explicit motivată de faptul că Hristos, Mielul nostru pascal (Paștele nostru) a fost jertfit. Orice referință la înălțare este absentă aici. Pasajul, mai degrabă oferă un suport foarte limitat pentru o păzire ad litteram a sărbătorii, pentru că aici Pavel, așa cum observa W.D. Davies, „nu are în vedere o anumită zi a Paștelui creștin, ci a dispensației creștine ca atare, aceasta fiind ca o sărbătoare.”¹⁸

Acest lucru nu implică în mod necesar faptul că la data aceea creștinii păstrau Paștele numai în mod existențial și nu în mod literal. Faptul că însuși Pavel a petrecut praznicul Azimilor la Filipi (Fapte 20, 6) și că se „grăbea ca dacă-i va fi cu puțință, să fie la Ierusalim în ziua Cincizecimii” (Fapte 20, 16; cf. 1 Cor. 16, 8), sugerează faptul că apostolii încă mai respectau și își dirijau programul activității după calendarul normativ liturgic al Templului. Mai mult chiar, noi știm de la cei ce păstrează Paștele la 14 Nisan, conform cu calendarul iudaic (Quartodeciman) care reprezintă — se pare —

o continuare directă a obiceiului păstrat în biserica primară, că sărbătoarea pascală a fost în adevăr păstrată de creștini. Totuși, celebrarea ei, nu avea loc duminică, așa cum ar fi de așteptat, dacă intenția era să comemoreze ziua în care a avut loc învierea, ci mai degrabă așa cum bine spune J. Jeremias, „în același timp cu Paștele iudeu, adică, în noaptea de 15 Nisan, și legat mai degrabă de dată decât de zi.”¹⁹

Vom examina mai târziu, într-un pasaj, ceea ce sugerează Epifanius (circa 315—403 d. Hr.), cum că pînă la anul 135 d. Hr. pretutindeni se sărbătorea Paștele după calendarul (la data) iudaic, și anume, la 15 Nisan, indiferent de ziua în care cădea.²⁰ Dacă informația aceasta este corectă, aceasta ar însemna că pînă atunci, nu s-a simțit nevoia să se instituie o duminică memorială, fie ea anuală sau săptămînală — în onoarea învierii.

Această concluzie este susținută în mod indirect de către două documente timpurii menționînd celebrarea Paștelui, deoarece ambele subliniază comemorarea morții mai degrabă decât a învierii Domnului Hristos. Versiunea etiopiană a cârții apocriefe „Epistola Apostolilor” (datată circa 150 d. Hr.) spune că „și voi să sărbătoriți deci Paștele în amintirea morții Mele” (cap. 15). În versiunea coptă pasajul este în general același: „Și voi să vă aduceți aminte de moartea Mea. Dacă acum Paștele are loc...” (cap. 15)²¹

Al doilea document „Predica cu privire la Paște” a lui Melito,²² Episcop de Sardis (mort aproximativ la 190 d. Hr.) ne oferă cea mai extensivă interpretare teologică a însemnătății sărbătoririi Paștelor la primii creștini. Episcopul, într-o formă de înaltă retorică explică în această predică cum vechiul Paște, și-a găsit împlinirea în Isus Hristos. Este semnificativ faptul că tabloul, cadrul biblic este încă istoria exodului (Ex. 12, 11—30) pe care autorul o reînvie așa cum era ea în Hagada, Paștele iudaic. Tema este „suferința Domnului” (v. 58) pe care autorul găsește că a fost „profețizată cu mult timp înainte” (v. 58), nu numai prin jertfirea Mielului sau animalelor de jertfă” (v. 3—4, 6, 8, 15—16, 32—33, 44), dar de asemenea și în multe alte tipuri din Vechiul Testament :

„Acesta este Paștele mîntuirii noastre.

Acesta este cel care cu răbdare, a îndurat multe lucruri în... mulți oameni.

Acesta este cel care a ucis pe Abel, și a legat ca o jertfă pe Isaac, și a fost exilat în Iacob, și a fost vîndut în Iosif, și expus în Moise, și jertfit în Mielul de jertfă, și hăituit în David, și dezonorat în profeți (v. 68). Acesta este Mielul care a fost

jertfit. Acesta a fost Mielul ce a tăcut.

Acesta este Acela care a fost născut de Maria, aceea frumoasă mielusea Acesta este Cel care a fost luat din turmă,

și a fost tîrît la locul de jertfă, și care a fost ucis seara,

și a fost îngropat noaptea; Acela care n-a fost frînt în timp

ce atîrna pe Cruce, și care n-a văzut putrezirea

în timp ce Se afla pe pămînt, care a înviat din morți

și care a înălțat omenirea din mormînt (v. 71).

Deși în predica sa Melito face câteva referiri ușoare la înviere, reiese clar din context că acestea au numai rolul de epilog al dramei suferințelor, deci a Paștelui. Accentul se pune, în adevăr pe suferințele și moartea lui Isus, care constituie de fapt tema ce se repetă a predicii și a sărbătoririi.²³ Acest lucru reiese clar și din însăși definiția Paștelui pe care ne-o dă episcopul.

Ce este Paștele? În adevăr, numele lui derivă din eveniment — „a sărbători Paștele (tou paschein) derivă din „a suferi” (tou pathen). De aceea, să învățăm Cine este Cel ce suferă și cine este acela care suferă împreună cu Cel care suferă (v. 46).²⁴

Cu toate acestea, învierea a apărut în decursul timpului ca fiind motivul dominant pentru sărbătorirea nu numai a anualului Paște — sărbătorit duminică, ci de asemenea și a duminicii săptămînale. De fapt aceste două sărbători, așa cum vom vedea mai târziu, au ajuns să fie considerate ca o sărbătoare de bază comemorînd în diferite date același eveniment al învierii.²⁵

S-ar părea deci că desi învierea este menționată în mod frecvent atît în Noul Testament, cît și în

literatura patristică de la început, nu există nici chiar o sugestie cum că creștinii bisericii primare au comemorat evenimentul printr-un serviciu religios săptămânal sau anual în ziua de duminică. Chiar faptul că Paștele, care mai târziu a devenit comemorarea anuală a învierii ce se făcea în duminica Paștelui, la început sărbătorind suferințele Domnului²⁰ și a fost observată (păzită), la data fixă de 15 Nisan mai degrabă decât în ziua duminicii,²⁷ ceea ce face fără temei susținerea că învierea lui Hristos a determinat — la origine — păzirea duminicii în timpul vieții apostolilor.

NOTE

¹⁷ Expresia „Hristos Paștele noastre” face referire la Golgota, unde Isus Hristos a murit în timpul când mieii erau aduși jertfă la templu (Ioan 18, 28; 19, 31; cf. c. Spieg, l'Épître aux Corinthiens, 1969, pag. 20; E. Hoskyns — F. Davey, The Fourth Gospel 1947, pag. 531; J. Jeremias, „pascha” TDNT V, pag. 900 argumentează că modul în care Pavel se referă la Hristos ca „Paștele nostru” sau „Mielul nostru paschal”, implică faptul că o astfel de comparație era deja familiară comunității din Corint. Identificarea morții Domnului Hristos cu sacrificiul paschal, probabil că își are originea tot în Isus Hristos, deoarece, când a instituit Sfânta Cină El S-a comparat pe Sine cu un Miel paschal. Sacrificiul lui Isus Hristos a fost inima bogatei tipologie pascale în comunitatea primară, fapt îndeobște admis: cf. J. Bonsirven, „Hoc est corpus meum” Biblica 29 (1948): 205—219; A. Walther, Jesus, das Passalam des Neuen Bundes, 1950, pag. 38—91; A.J.B. Higgins, The Lord's Supper in the N.T. 1952, pag. 49. ff.

¹⁸ W.D. Davies, Christian Origins and Judaism, n.d., p. 75.

¹⁹ J. Jeremias (fn. 17), pag. 902.

²⁰ Epifanius, Adversus haereses 70, 10, P.G. 42, 355—356; textul este citat și examinat în lucrarea de față pag. 161—172, 200—203 a cărții.

²¹ Cele două versiuni sînt prezentate pe două coloane paralele în lucrarea lui E. Hennecke, New Testament Apocrypha, 1963, 1, pag. 199. Data scrierii ei este discutată în pag. 190—191. Să reținem ace-

eași subliniere asupra morții, așa cum o găsim în 1 Cor. 5, 7 și 11, 26.

²² Lucrarea a fost publicată pentru prima dată în limba greacă în 1940, cu o traducere în limba engleză de către Campbell Bonner „Melito of Sardes, the Homily on the Passion, with Some Fragments of Ezekiel, Studies and Documents 12, 1940. Citatele prezente sînt luate din Gerald F. Hawthorne, „A New English Translation of Melito's Paschal Homily”, în lucrarea „Current Issues in Biblical and Patristic Interpretation, ed. G.F. Hawthorne, 1975, pag. 147—175.

²³ E. Lohse (fn. 11), 75, subliniază faptul că în Paștele Quartodeciman, atît moartea, cit și învierea erau celebrate, deoarece Melito se referă de cîteva ori la înviere. W. Rordorf (fn. 11), pag. 167—168, susține de asemenea că această comemorare a învierii era cuprinsă în Paștele Quartodeciman. O astfel de concluzie greu poate să fie justificată de către lucrarea lui Melito „Paschal Homily”, deoarece episcopul prezintă învierea lui Isus Hristos în principal în cele cîteva sublinieri la încheierea predicii sale (v. 100—105), și nicidecum pentru a explica motivele, rațiunea sărbătoririi Paștelui, ci numai ca un epilog logic al dramei suferințelor Domnului. Că Paștele era văzut ca o comemorare a sacrificiului și suferințelor lui Hristos, este arătat în mod clar în omilia lui Melito prin următoarele:

1. Corelația amănunțită ce o stabilește între sacrificiul Mielului Pascal și Isus Hristos (v. 1—8);

2. În repetarea procedurii Vechiului Testament în ceea ce privește alegerea, sacrificiului și arderea pînă la consumare a mielului (p. 11—16);

3. Descrierea aceea ce s-a întîmplat egiptenilor ce nu aveau stropit pe ușorii casei singele mielului (v. 17—29);

4. Explicația că siguranța poporului Israel se datora sacrificiului Mielului adus ca jertfă, care era un tip, un simbol al Domnului (v. 20—33);

5. Identificarea explicită și repetată a lui Hristos ca Antitipul care împlinea sau realiza Tipul (v. 34—45);

6. Definiția categorică a faptului că Paștele „derivă de la a suferi” (v. 46);

7. Profetiile Vechiului Testament cu privire la Hristos, ca un Miel ce suferea (v. 57—65);

8. Descrierea suferințelor lui Hristos asemenea unui Miel adus jertfă (p. 66—71);

9. Condamnarea poporului Israel pentru uciderea Domnului (v. 72—99).

În mod practic, de fapt întreaga predică interpretează Paștele iudaic în lumina suferințelor lui Hristos. Sintem deci de acord cu J. Jeremias că „în biserica primară învierea nu era o sărbătoare anuală” și că printre quartodecimani Paștele „era în general legat de retrăirea evenimentului suferințelor Domnului (fn. 17, pag. 902—903). Tertulian susține această concluzie atunci cînd spune: „Paștele ne oferă mai mult decît, numai o zi solemnă pentru botez; cînd, mai mult decît atît, suferințele Domnului, în care noi sîntem botezați, au avut loc s-au completat („cu privire la botez” 19 ANF 111, pag. 678; cf. Justin Martirul, Dialogue, 72).

²⁴ Irineu ne prezintă o definiție asemănătoare: Cu privire la ziua suferințelor Sale, el (Moise) nu era în necunoștință; ci despre El a fost profetizat, într-un mod figurat, prin numele ce a fost dat Paștelui și că la această sărbătoare, care a fost vestită cu atîta timp mai înainte de către Moise, Domnul nostru a suferit, împlinind astfel Paștele (împotriva Ereziilor 4, 10, 1 ANF 1, pag. 473). Explicația că „Paștele pasha derivă în mod etimologic de la „a suferi” paschein nu este întemeiată, deoarece în limba ebraică termenul folosit „Paște — Pasach” se referă la un întreg șir de ceremonii ce sînt legate de această sărbătoare. N-ar putea oare ca această definiție eronată să reprezinte un argument apologetic pus în mișcare pentru a justifica interpretarea creștină a acestei sărbători, și anume, comemorarea suferințelor lui Hristos?

²⁵ Vezi pag. 204—205.

²⁶ Așteptarea parousiei avea de asemenea o importantă însemnătate în legătură cu sărbătorirea Paștelui în biserica primară, așa cum este arătată de către sărbătoarea ce începea în dimineața zilei de 15 Nisan (cf. Epistle of the Apostles 15); vezi J. Jeremias (fn. 17) pag. 902—903.

Exeget

DESĂVÎRȘIREA - este ea oare posibilă ? (XXIII)

Mărturia istoriei advente : Tatăl care așteaptă și copilul care ezită. Mileriiți, la apogeul pregătirii lor în vederea revenirii Domnului Isus Hristos, nu erau totuși „gata“. A fost necesar să li se încredințeze o nouă solie, noi datorii să fie îndeplinite și o lucrare specială de curățire să fie adusă la îndeplinire „prin harul lui Dumnezeu și efortul lor siliilor“. (GC 429/615). Oare, cât timp trebuia să dureze această pregătire adăugată celei dinainte ?

Epistola către Laodicea. Într-un pasaj devenit renumit, serva Domnului observa cândva că „dacă toți aceia care au fost uniți în lucrarea de la 1844, ar fi primit solia ingerului al treilea și ar fi vestit-o în puterea Domnului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor și un potop de lumină s-ar fi revărsat asupra lumii. Cu ani mai înainte, locuitorii pământului ar fi fost avertizați, încheierea lucrării ar fi fost terminată, iar Hristos ar fi venit pentru mântuirea poporului Său... N-a fost voia lui Dumnezeu ca venirea lui Hristos să fie aminată atita vreme, iar poporul Său să rămână atîția ani în lumea păcatului și a durerii. Dar necredința i-a despărțit de Dumnezeu“ (TV 419).

Această declarație inclusă în ediția din 1888 a cărții „Marea Luptă“ sau „Tragedia Veacurilor“ a fost inclusă și în cel de al patrulea volum al cărții „Spiritul Profetic“ (pag. 291—292), lucrare publicată în anul 1884. Dacă adventiștii-mileriiți ar fi conlucrat cu Dumnezeu, Domnul Hristos ar fi putut veni cu mult înaintea de 1884. Putem trage deci concluzia că ei ar fi putut avansa de la „a nu fi încă gata“, la „a fi gata pentru venirea Sa“, și aceasta într-un timp relativ scurt.

Dumnezeu era foarte doritor ca poporul Său deosebit (în 1840 mișcarea-milerită) să fie gata ; în mod tragic, poporul Său deosebit n-a fost dispus să facă acest lucru. A fost un caz patetic în care „Tatăl a așteptat, dar copiii... au ezitat“.

În anul 1850, adventiștii care acum înțelegeau ceea ce mileriiții nu au putut înțelege atunci, și anume Sanctuarul și Sabatul, au repetat greșeala mileriiților.

Nu este prea bine cunoscut astăzi, dar în 1850 acei adventiști care (spre deosebire de majoritatea mileriiților) au acceptat solia ingerului al treilea, ar fi putut primi Ploaia Tîrzie mai înainte de 1860 și astfel pregătiți ar fi putut încheia pe deplin și repede lucrarea, și astfel revenirea Domnului să se poată realiza.

Adventiștii mileriiți la apogeul consacrării lor au privit la ei considerînd că ei constituie Filadelfia, sau biserica iubirii frățești (Apoc. 3). Este de înțeles faptul că acei adventiști care au acceptat adevărul cu privire la Sanctuar și Sabat se considerau a fi încă Filadelfia, socotind pe ceilalți adventiști care își băteau joc și respingeau lumina cea nouă, ca fiind biserica Laodicea.

Cu toate acestea, în toamna anului 1856 (să reținem această dată) fr. James White a scris un articol editorial în „Review and Herald“ prezentînd dovezi convingătoare cum că adventiștii care au primit lumina cu privire la Sabat și Sanctuar s-au abătut și ei într-afară — în ciuda luminii celei noi — încît au devenit și ei Laodicea. În două din viziunile pe care le-a avut în 1857, servei Domnului i-a fost arătat faptul că analiza făcută de soțul ei în editorialul amintit era corectă. Poporul lui Dumnezeu avea de îndepărtat multă „pleavă, mult gunoi“ de la ușa inimilor lor. Ea a arătat faptul că acest gunoi sau această pleavă era : diferendele sau neînțelegerile pe care ei le aveau unul cu alții, iubirea față de lucrările materiale, împotrivirea față de conducerea organizată a Bisericii, lipsa unei vieți spirituale profunde, ș.a.m.d.

În cea de a doua viziune (1 T 179—184) serva Domnului a văzut o grupă de adventiști acceptînd solia. Ei îndepărtau gunoiul, pleava, dar aceasta nu în propria lor putere. Ei se luptau pînă la agonie în rugăciune pentru putere de la Dumnezeu și ei au obținut biruința. Ei mergeau într-o perfectă ordine, erau plini de Duhul Sfânt și puterea ploii tîrzii, dădeau mărturie lumii cu un succes fenomenal și în curînd au întîmpinat cu un bun venit pe Domnul Hristos venînd pe norii cerului.

De fapt această glorioasă viziune a fost, în mod parțial, împlinită. Desi la data aceea numărul membrilor era în jur de două mii, mai bine de trei sute de scrisori au fost primite la redacția revistei „Review and Herald“, exprimînd aprecierea autorilor despre sinceritatea cu care fr. James White a făcut aplicația la epistola către Laodicea. Așa a început o lucrare de reînviare și reformațiune.

Cu regret trebuie însă să spunem că deși începutul a fost bun, promițător, el n-a ajuns niciodată la împlinirea lui. Într-o viziune (din 15 iulie 1859 din nou vă rog să rețineți data) un inger a arătat servei Domnului care era de fapt problema : „Nepuțină vedea puternica

lucrare aducîndu-se la îndeplinire într-un timp scurt, mulți au pierdut efectul soliei“. Și ea adăuga : „Am văzut că această solie nu-și va îndeplini lucrarea ei în cîteva luni“ (idem, pag. 186).

Lucrarea ce era necesară pentru a face pe adventiști gata pentru Ploaia Tîrzie în 1850, nu putea fi adusă la îndeplinire într-o oră de rugăciune sau într-o adunare de rugăciune care să dureze toată noaptea și nici în mai multe săptămîni de devoțiune spirituală și nici chiar în „cîteva luni scurte“. Era necesară o continuă lucrare de cercetare a inimii, de căutare a lui Dumnezeu pentru o perioadă mai mare și mai adecvată de timp. De fapt, Dumnezeu a așteptat în mod intenționat ca starea de frămîntare, de exaltare să treacă pentru a îngădui poporului să acționeze din principiu și nicicum din sentiment.

„Dacă solia ar fi fost de scurtă durată așa cum mulți dintre noi presupuneau (serva Domnului își scria mărturia în 1859), atunci n-ar fi fost timp pentru ei ca să-și dezvolte caracterul. Mulți au acționat din sentiment și nu din principiu și credință, și această solie solemnă și infricșată i-a trezit. Ea a acționat asupra sentimentelor lor, le-a trezit temerile, dar n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care Dumnezeu intenționa ca ea s-o îndeplinească. Dumnezeu citește inimile. Pentru ca poporul Său să nu fie înșelat cu privire la el. El le dă timp ca exaltarea și sentimentalismul să treacă, și apoi să-i pună la probă să vadă dacă ei sînt sau nu ascultători de sfatul martorului credincios“. (1 T 186—187).

Să ne întoarcem iarăși la Mileriiți. Experiența lor glorioasă din săptămîna dinainte de 22 oct. 1844, a fost o experiență plină de un profund entuziasm spiritual, de o înălțare sfîntă așa cum se înfățișa și cum o cunoștea și lumea. „Reînviare și reformă ? Ei au experimentat, au trăit ambele experiențe în mod deosebit în timpul perioadei din august și pînă în octombrie — ca o coincidență — cîteva luni scurte. Iertare, comuniune și o pace dulce, iată ceea ce au gustat și trăit ei atunci. Dar dezamăgirea de la 22 oct. a scos la iveală faptul că ei nu aveau acel caracter cerut de timpul pe care-l trăiau. În decada următoare s-a făcut apel la o reformă mult mai adecvată (prin solia Laodiceană) decît a fost realizată în cele cîteva luni dinainte. Dar trebuie să ne întrebăm „Cîți ani de astfel de reforme pline de zel sînt necesari ca poporul să poată fi gata pentru a primi Ploaia Tîrzie ?“

În aceeași mărturie, citată mai sus, serva Domnului scria : „Dumnezeu a dat soliei timp ca să-și facă lucrarea“. Era în iulie 1859, cînd ea a scris aceste cuvinte, cam la trei ani de la data cînd solia Laodiceană a fost dată adventiști-

lor păzitori ai Sabatului. Să ne gândim la lucrul acesta. În timp ce reforma care era necesară nu putea să fie realizată în câteva luni scurte, ea ar fi putut să fie împlinită în cei aproape trei ani. Mai înainte de iulie 1859, urmașii cei plini de iubire ai lui Dumnezeu puteau să îndepărteze orice pată a păcatului de deasupra caracterelor lor (5 T¹ 214). Ei puteau obține biruința. Ei puteau fi plini de Duhul Sfânt asemenea ucenicilor în ziua Cincizecimii, și puteau merge ca și dea mărturie cu un succes în adevăr fenomenal. Și aceasta mai înainte de iulie 1859! Nu este de mirare că lucrarea „Marea Luptă” sau „Tragedia Veacurilor” descoperirea în 1888 că Domnul Hristos ar fi putut veni cu ani de zile mai înainte.

Istoricul A.W. Spalding comentând această experiență în modul său plastic de exprimare spunea: „Asemenea unui șoc electric mesajul Laodicean a străbătut în rîndul credincioșilor dar... Dacă ea ar fi avut drum liber, atunci solia Evangheliei s-ar fi încheiat curînd în slavă”.

„Dar lucrarea făcută n-a fost în totul suficientă. În general, poporul s-a mulțumit cu jumătate de măsură, puțin entuziasm și apoi din nou o dare înapoi... Și fiind astfel mulțumiți, ei au dat înapoi, au alunecat”. (Origin and History of S.D.A. vol. III p. 287-288). Așa cum s-au petrecut lucrurile în 1840, tot așa au stat lucrurile și în 1850. Tatăl cereș care aștepta și copiii care... ezitau.

Apel în decursul anilor. În repetațe rînduri în decursul anilor ce au urmat, serva Domnului a făcut apel la o mai profundă experiență în legătură cu reforma și reînvierea în biserică. Iată un asemenea apel tipic al anului 1887 și să reținem și data aceasta: „O reînviere a adevăratei evlavii printre noi este nevoia noastră cea mai mare și cea mai urgentă”. „A căuta aceasta, ar trebui să fie cea mai urgentă lucrare a noastră”. (1 SM 121). Cu o altă ocazie ea explica faptul că „reînvierea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o trezire a puterii minții și inimii, o reînviere din moartea spirituală. Reforma înseamnă reorganizare, o schimbare a ideilor și teoriilor, a obiceiurilor și practicilor” (idem p. 128).

În mod evident, poporul lui Dumnezeu de la 1887 avea încă nevoie de o lucrare deosebită de curățire, de înlăturare a păcatelor din viața lor.

Anul următor a fost anul 1888, anul renumitei Conferințe Generale ce s-a ținut la Minneapolis, la care frații E. J. Waggoner și A. T. Jones au prezentat într-o manieră nouă și izbitoră doctrina îndreptăririi prin credință. Dar ceea ce prezentau și învățau ei nu era numai o reinterpretare a unei teologii familiare. Ci în esență era o nouă și

vitală prezentare a lui Isus Hristos și un apel solemn și stăruitor de a-L accepta în vederea lucrării de reformă și reînviere. Trecînd peste subtilitățile exegetice ce puteau sau nu puteau să fie primite de către unul sau altul dintre teologii specializați, serva Domnului sintetizează solia de la 1888 a lui Waggoner și Jones ca fiind în mod simplu „ceea ce v-am prezentat în ultimii patruzeci și cinci de ani și anume farmecul neegalat al lui Isus Hristos” (5 MS 9-10).

Cumva mai consistent ea concretizează predicile lor în felul următor:

„Domnul în mila Sa cea mare a trimis o solie foarte prețioasă poporului Său prin frații Waggoner și Jones. Această solie a avut menirea de a înălța într-un mod mai proeminent înaintea lumii pe Mîntuitorul, jertfa Lui pentru păcatele oamenilor, ale lumii întregi. Ea prezenta îndreptățirea prin credință în Cel care este certitudinea mîntuirii noastre; ea invita poporul să primească îndreptățirea lui Hristos, care se manifestă în ascultarea față de toate poruncile lui Dumnezeu... Aceasta este solia ingerului al treilea care trebuie să fie vestită cu voce tare, și însoțită de revărsarea Duhului Său într-o mare măsură” (TM 91-92).

Ce a fost sau în ce a constat de fapt solia din 1888? Era solia Ingerului al treilea despre credința în Isus și ascultarea de toate poruncile Lui. Cu alte cuvinte, era aceeași solie pe care mileriiții, „cei ce nu au fost gata” aveau nevoie de ea în 1844.

Mîntuitorul dorea să fie înălțat astfel încît Duhul Său să poată fi revărsat într-o mare măsură. Aceasta a fost repetarea soliei Laodiceene din 1850.

Care a fost însă rezultatul soliei de la 1888?

Ca și în 1850, pentru un timp, solia s-a bucurat de o caldă primire Serva Domnului, E. J. Waggoner și A. T. Jones, au călătorit mult, au luat parte la camp-meetingsuri și la diferite centre adventiste în următorii doi sau trei ani, și au avut loc convertirii pe care Cerul le-a aprobat.

„N-am văzut niciodată o lucrare de reînviere mergînd înainte cu o astfel de putere”, scria sora White, „și totuși rămîneau liberi, scutiți de orice exaltare necuvenită”. (RH 5.III.1889 146).

Serva Domnului a numit, acel timp, vremea Ploii Tîrzii (TM 511-512). Numărul membrilor creștea într-un procentaj de 100% pe an. S-a introdus în congres un proiect de închidere a tuturor magazinelor și tranzacțiilor de afaceri în ziua duminicii, privind împlinirea celor scrise în Apoc. 13 și în multe locuri adventiștii erau atunci obiectul batjocurii și persecuției. Încheierea Planului de Mîntuire părea că este aproape.

Apoi fluxul acesta impetuos s-a potolit. În prima decadă a secolului douăzeci, creșterea numărului membrilor a scăzut la 33 pe an. Serva Domnului se plîngea: „În viața multora dintre aceia ale căror nume sînt scrise în registrele comunităților n-a avut loc nici o adevărată schimbare. Ei mărturisesc că au primit pe Hristos ca Mîntuitor al lor dar ei nu cred că El le va da puterea să biruiască păcatelor lor. (RH 7 iulie 1904).

După Conferința Generală din 1901 (caracterizată în mod minunat prin aceea epocală reorganizare) — serva Domnului scria cu lacrimi în ochi despre „agonia dezamăgirii” ei, pentru că într-o măsură tragică lucrarea pe care Cerul așteaptă să se realizeze, să se împlinescă, această lucrare a rămas încă nefăcută. „Dacă inimile încăpăținate ar fi fost sfărîmate în pocăință înaintea lui Dumnezeu, atunci ar fi fost văzută una dintre cele mai mari manifestări ale puterii lui Dumnezeu, cum nu s-a mai văzut niciodată. Minți ar fi fost convertite și inimi ar fi fost atinse; dar lucrarea nu a fost făcută în mod desăvîrșit” (8 T 106, 98).

Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu însă pentru că nu s-a pierdut totul. Biserica „așa slabă și plină de defecte cum poate fi, ea este singurul obiect de pe pămînt asupra căruia El își revărsa suprema Sa grijă (TM 15). Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că putem spune: „Noi am fost totdeauna... pe un teren de pe care am putut cîștiga” (2 SM 397). Dar cum putem mulțumi lui Dumnezeu pentru starea de lucruri ce există astăzi în Biserică? Un editorial al revistei „Review and Herald” ridică unele probleme puternice ancorate în problematica prezentă:

Sînt oare căminele noastre advenite mai puternice astăzi și mai spirituale decît au fost în anii trecuți? Este oare astăzi o mai mică tendință din partea pastorilor și a membrilor de a face compromis cu păcatul? Este astăzi mai puțină critică, mai puțină amărăciune, mai puțină preocupare de problemele eului? Ne rugăm oare astăzi mai mult? Se păstrează oare Sabatul cu mai multă atenție, cu mai multă sfințenie? Există astăzi mai multă dragoste și unitate? Există mai multă credință? Se studiază mai mult Cuvîntul Scripturii? Există mai multă încredere în scrierile inspirate și o mai mare dispoziție de a accepta autoritatea lor? Dacă la toate aceste întrebări realitatea ne obligă să răspundem — nu — atunci în mod clar este nevoie de reînviere și reformă în comunitățile noastre și în viața spirituală a fiecăruia, dintre noi”. (RH 2 august 1973).

Se poate oare ca noi Adventiștii de Ziua a Șaptea de astăzi, să avem nevoie de lucrarea lăuntrică a so-

(continuare în pag. 15-a)

DUHUL PROROCIEI — SPIRITUL PROFETEII *

Expresia „Spiritul profeției” este bine cunoscută Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Prin ea, înțelegem toate scrierile servei Domnului, Ellen G. White, iar folosirea ei este corectă, cu toate că nu o vom găsi în Sfintele Scripturi.

Expresia „Duhul proorociei” se găsește o singură dată în Biblie. Cuvântul „Duh” se referă la Duhul Sfânt care este izvorul oricărei proorocii adevărate. Această expresie apare în ultima parte a textului din Apoc. 19, 10 unde apostolul Ioan declară: „Căci mărturia lui Isus este Duhul proorociei”. O comparație a textelor din Apoc. 12, 17 și 19, 10 arată că acest Duh al proorociei va fi activ în biserică rămășiței atunci când cel rău, Satana, va fi plin de mînie împotriva bisericii și a credincioșilor ei.

Legătura dintre textele din Apoc. 22, 9 și Apoc. 19, 10 ne ajută să înțelegem că Duhul proorociei acționează prin prooroci iar cel din 2 Petru 1, 21 confirmă acest fapt: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ei oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfânt”. Astfel, noi simțim în armonie cu Sfînta Scriptură cînd aplicăm expresia „Duhul proorociei / Spiritul profeției” la scrierile pe care profetul le transmite prin viu grai sau în scris, sub inspirația specială a Duhului Sfânt.

Și textul din Evrei 1, 1 ne ajută să înțelegem mai bine problema: „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri, Dumnezeu...” Dar primul loc în care cuvîntul „prooroc” apare în Biblie este în Gen. 20, 7. Dumnezeu a vorbit lui Abimelec, împăratul din Gherar, în timpul unui vis, cu care ocazie îi aduse la cunoștință că Avraam este un „prooroc”. Astfel, putem să descoperim începutul Duhului proorociei încă de la Avraam. Însă, atunci cînd citim textele din Iuda 14 și 15 aflăm că „Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam a proorocit”. Astfel că Enoh este cel care se află la începutul șirului proorocilor și el este de fapt, potrivit dovezilor biblice, cel dintîi prin care s-a manifestat Duhul proorociei.

Textele din Numeri 12, 6 și Amos 3, 7 arată că Duhul proorociei a fost principalul mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om de cînd legătura față către față a fost intreruptă de căderea în păcat. Dumnezeu a folosit în toate timpurile atît bărbați cît și femei ca port vocea Sa. Astfel, în Sfintele Scripturi un număr de 28 prooroci și proorocițe care, din cîte cunoaștem, nu au scris nici o carte. Dintre aceștia cităm pe Ilie (1 Imp. 18, 36), Elisei (2 Imp. 6, 12), Debora (Jud. 4, 4), Hulda (2 Imp. 22, 14), Agab (Fapte 21, 10) și cele patru fiice ale lui Filip evanghelistul (Fapte 21, 9). Alții au scris cărți care sînt menționate în Biblie, dar care nu au fost incluse în canonul sacru al Scripturilor. Trei dintre aceste cărți sînt amintite în 2 Cron. 9, 29: cartea proorocului Natan, proorocia lui Ahia și descoperirile proorocului Ieedo. Mai sînt amintite car-

tea proorocului Semaia și a proorocului Ido (2 Cron. 12, 15), și cartea proorocului Gad (1 Cron. 29, 29). Nicăieri nu se vorbește despre vreo diferență între diferitele persoane care au primit Duhul proorociei. Toți sînt numiți prooroci sau proorocițe, iar acela care se numește azi prooroc, se numea odinioară vîzător. (1 Sam. 9, 9).

Am amintit la început că potrivit cu Apocalipsa, Duhul proorociei va fi activ în biserică rămășiței. Acest lucru este ușor de înțeles de către cei care sînt familiarizați cu scrierile apostolului Pavel despre darurile spirituale din Biserică. Astfel, după ce amintește nouă daruri ale Duhului, printre care se află și darul proorociei, el spune: „Dar toate aceste lucruri le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum vrea” (1 Cor. 12, 8—11). Apoi în versetele de la 27 la 31 el face o declarație succintă din care cităm doar prima parte: „Voi sînteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularul lui. Și Dumnezeu a rînduit în Biserică, întii, apostoli; al doilea, prooroci...”

Vom sublinia trei idei din aceste versete. Mai întii, că Duhul Sfînt este autorul și supraveghetorul tuturor darurilor spirituale. În al doilea rînd, că darul proorociei este în mod direct arătat ca fiind unul dintre darurile spirituale. Și în al treilea rînd, nici în aceste versete și nici în altele scrise de apostolul Pavel în 1 Corinteni sau în oricare alte epistole ale sale nu se găsește gîndul că darul profeției avea să își încheieze activitatea la sfîrșitul primului secol, așa cum au susținut unii. De fapt, nu există nici un verset biblic care să sprijine o asemenea părere. Dimpotrivă, o citire atentă a pasajelor din 1 Corinteni 12 și Efeseni 4, 11—15 ne va convinge mai mult că darurile Duhului în biserică vor continua atît timp cît va dura însăși biserică, căci ele au fost rînduite în vederea zidirii și slujirii ei. Aici se află de fapt dovezi că Biblia prevede prooroci și proorocițe extra-biblice sau post-biblice.

Acum putem face afirmația că potrivit Bibliei, Duhul proorociei s-a manifestat prin scrierile orale sau scrise ale fiecărui adevărat prooroc sau proorociță din timpul lui Enoh și se va manifesta pînă la a doua venire a Domnului Hristos. În mod vădit aceasta a fost și concepția serei Ellen White. Serva Domnului spunea: „În vechime Dumnezeu a vorbit oamenilor prin gura proorocilor și a apostolilor. În zilele noastre El le vorbește prin mărturiile Duhului Său. N-a fost nici un timp cînd Dumnezeu să instruiască poporul Său cu mai multă stăruință decît o face acum, cu privire la voința Sa și la drumul pe care trebuie să meargă”. (5 T 661).

Aici serva Domnului se așează pe sine între prooroci și apostoli. Ea a înțeles că este o parte din acel canal de comunicație de origine divină dintre Dumnezeu și om, cunoscut ca Spiritul profeției, pentru instruirea poporului Său.

Într-o scrisoare către dr. J. Kellogg ea spunea: „Duhul Sfînt este autorul Sfintelor Scripturi și al Spiritului Profetic” (Scrisoarea 92, 1900). Ultimele cuvinte erau, fără nici o îndoială, o referire la propriile sale scrieri. Ciclul de patru volume scrise între 1870 și 1884 și care dezvoltă tema marelui conflict dintre Domnul Hristos și Satana a primit titlul „Spiritul Profeției”. Două ani mai tîrziu, un sol cerese i-a spus: „În tot ceea ce ai de transmis, să

* Cele două expresii ale limbii române: „Duhul proorociei” și „Spiritul profeției” au înțeles identice. Prima expresie aparține limbajului biblic, iar cea de-a doua este un neologism. Articolul de mai sus folosește cele două expresii ca similare, dar tînde să respecte contextul literar în care au fost scrise.

vorbești ca una către care a vorbit Domnul. Autoritatea ta este chiar El" (Scrisoarea 186, 1902).

Aceasta deschide discuția cu privire la relația dintre Biblie și scrierile soriei Ellen White. În declarațiile de mai sus ea afirmă că Biblia și scrierile sale au același autor — Duhul Sfânt — și că Domnul este autoritatea ei. Prin aceasta ea susține că scrierile ei au aceeași autoritate ca și Biblia.

În anul 1889 sora White scria: „Dacă Mărturiile nu vorbesc potrivit Cuvintului lui Dumnezeu, să le respingeți...” (5 T 691). Deși ea era convinsă că scrierile sale aveau același izvor ca și Biblia, ea înțelegea că ele urmau după Sfintele Scripturi în manifestarea continuă a Duhului proiecției și că de aceea trebuiau să fie puse la încercare prin ele însele. Acesta este un principiu stabilit în Isaia 8, 20, și ea aplica acest principiu la propriile ei scrieri. Unitatea cărților Bibliei este una din cele mai puternice dovezi că ea este cu adevărat Cuvintul lui Dumnezeu, opera supranaturală a Duhului proiecției. Unitatea dintre scrierile sale și scrierile autorilor Bibliei confirmă afirmațiile făcute cu privire la izvorul lor.

În Review and Herald din 20 ianuarie 1903 ea scria: Se dă Bibliei prea puțină atenție și de aceea Domnul dă o lumină mai mică pentru a conduce pe oameni către o lumină mai mare”. Dacă cineva cercetează scrierile sale, va descoperi că de-a lungul celor peste 70 de ani ai activității sale serva Domnului a așezat cu consecvență Biblia pe primul loc. Declarațiile de mai jos sînt edificatoare.

„Oricît de mult ar înainta cineva în viața spirituală, nu va ajunge niciodată la un punct în care să nu mai aibă nevoie să studieze cu stăruință Sfintele Scripturi...” (5 T 575).

„În Cuvintul Său, Dumnezeu a încredințat oamenilor cunoștința necesară pentru mîntuire. Sfintele Scripturi trebuie să fie primite ca o descoperire plină de autoritate și infailibilă a voinței Sale. Ele constituie măsura caracterului, descoperitorul doctrinei și verificarea oricărei experiențe”. (GC VII).

„Cea dintîi și cea mai înaltă datorie a fiecărei ființe raționale este să învețe din Scripturi ce este adevărul, și după aceea să umele în lumină și să încurajeze pe alții să-i urmeze exemplul. Trebuie ca zilnic să studiem Biblia cu stăruință, cîntărind fiecare gînd și comparînd verset cu verset. Cu ajutorul divin, trebuie să ne formăm convingeri proprii, căci vom da socoteală de noi înșine înaintea lui Dumnezeu”. (GC 598).

„Cuvintul lui Dumnezeu este etalonul nostru fără greș... Fie ca toți să-și verifice poziția după Scripturi și să întemeieze fiecare gînd pe care-l prezintă ca adevăr pe Cuvintul revelat al lui Dumnezeu”. (Ev. 256).

„Mărturiile soriei White nu trebuie să fie așezate în prima linie... Și niciodată nu dorim ca cineva să aducă Mărturiile înaintea Bibliei”. (idem).

„Trebuie să primim Cuvintul lui Dumnezeu ca o autoritate supremă...” (6 T 402).

Din ceea ce am văzut pînă acum putem să conchidem că Biblia și scrierile soriei E. G. White au același izvor — Duhul proiecției. Iar cînd se discută problema autorității, însăși serva Domnului așează Biblia pe primul loc și ne cere să respingem scrierile sale dacă ele nu sînt conforme cu Biblia. Oare, atunci cînd la această poziție, dînsa se contrazice singură? Căci, s-ar putea întreba cineva dacă Duhul Sfânt a inspirat atît Biblia cît și scrierile soriei White, și dacă ea face parte cu adevărat din șirul adevăraților prociți prin care s-a manifestat Duhul proiecției, n-ar trebui ca toate scrierile sale să aibă aceeași autoritate ca și scrierile din canonul Bibliei?

Creдем că răspunsul la ambele întrebări se găsește în principiile privitoare la relația dintre Biblie și scrierile ei așa cum i-a fost descoperită de către Dumnezeu. Să observăm ceea ce se spune în citatele următoare.

„Mărturiile nu au fost date ca să ia locul Bibliei”. (5 T 663).

„Fratele J. derutează pe oameni încercînd să dea impresia că lumina pe care Dumnezeu a dat-o prin Mărturiile este o adăugire la Cuvintul lui Dumnezeu, dar susținerea sa este greșită. Ele au fost rînduite de Dumnezeu ca să conducă pe poporul Său la Cuvintul Său, și ca să îi dea o mai clară înțelegere a lui”. (4 T 246).

„Cuvintul lui Dumnezeu este îndestulător ca să lumineze mîntea cea mai întunecată și poate să fie înțeles de către cei care au bunăvoință ca să-l înțeleagă. Dar cu toate acestea, unii care mărturisesc că au făcut din Cuvintul lui Dumnezeu precupțarea lor principală trăiesc în împotrivire față de cele mai lămurite din învățăturile ei. De aceea, ca să lase pe oameni fără scuză, Dumnezeu dă mărturii clare și precise, să-i aducă înapoi la Cuvintul pe care ei nu l-au urmat”. (2 T 454).

„Cuvintul lui Dumnezeu are o bogăție de principii atotcuprinzătoare pentru formarea unor obiceiuri corecte de viațuire, și mărturiile, generale ca și personale, au fost date cu intenția să atragă atenția în mod deosebit la aceste principii”. (4 T 323).

„Prin mărturiile date, Domnul dorește să vă avertizeze, să vă mustre, să vă sfătuiască, și să imprime în gîndirea voastră însemnătatea adevărului din Cuvintul Său. Mărturiile scrise nu trebuie să aducă o lumină nouă, ci să imprime în mod viu în inimă adevărurile inspirate care au fost deja descoperite. Nu au fost adăugate alte adevăruri; ci prin Mărturiile lui Dumnezeu a simplificat marile adevăruri care deja au fost date, și pe calea pe care a ales-o El însuși le-a adus înaltea oamenilor ca să-i trezească și să-i impresioneze cu ele, pentru ca toți să fie lăsați fără scuză”. (2 T 605).

„Mărturiile nu trebuie să deprecieze Cuvintul lui Dumnezeu, ci să-l înalte și să atragă pe oameni către el, pentru ca toți să poată fi impresionați de minunata simplitate a adevărului”. (2 T 606).

„Jubite cititor, îți recomand Cuvintul lui Dumnezeu ca etalon pentru credință și viațuire. Noi vom fi judecați potrivit cu acest Cuvint. În Cuvintul Său, Dumnezeu a făgăduit că în zilele sfîrșitului va da viziuni; nu pentru noi reguli de credință, ci ca să mîngie pe poporul Său și să îndrepte pe cei care se îndepărtează de la adevărurile Bibliei”. (EW 78).

Unul dintre pastorii noștri, în cartea sa intitulată: „Un prooroc printre voi”, a exprimat foarte bine modul în care trebuie să înțelegem relația dintre Biblie și scrierile soriei E. G. White, atunci cînd spune:

„De multe ori se pune întrebarea dacă Adventiștii de Ziua a Șaptea consideră scrierile soriei White ca fiind mai importante decît Biblia, avînd aceeași importanță, sau fiind mai puțin importante decît ea. De fapt, nici una din aceste exprimări nu redă adevărata relație dintre cele două. Ele nu pot să fie comparate în acest mod. Biblia și scrierile soriei White au fost date avîndu-se în vedere două scopuri profund legate. Fiecare este unică în domeniul pentru care a fost rînduită. Biblia este unicul etalon al credinței și practicii creștine. Dar în principal, scrierile soriei White sînt rînduite pentru trei scopuri: (1) să îndrepte atenția către Biblie; (2) să ajute la înțelegerea Bibliei și (3) să ajute aplicarea principiilor Bibliei în viața noastră. În momentul în care recunoaștem locul corect pe care-l ocupă fiecare din cele două categorii de scrieri, se îndepărtează orice posibilitate de confuzie care ar rezulta din asemenea comparații”. (A Prophet Among You, p. 371).

Dacă ținem seama de cele trei scopuri principale ale scrierilor soriei Domnului așa cum au fost prezentate mai sus, nu este greu să înțelegem motivul pentru care Dumnezeu a ales să vorbească poporului Său (și lumii întregi) prin Spiritul Profetiei în zilele noastre. Deși Biblia este la îndemînă și

se află în foarte multe case, destul de puțini, chiar din biserica adventă, o studiază zilnic în mod sistematic pentru a face din ea etalonul credinței și practicii pentru propriile lor vieți. Ei preferă să lase studiul pe seama predicatorului care să le dea un fel de raport săptăminal. Dar așa cum am văzut, scrierile Spiritului Profeției rostesc un serios avertisment împotriva acestui obicei. Ele folosesc cele mai solemne și alese cuvinte ca să îndrepte atenția la însemnătatea Bibliei.

Dacă a fost vreodată un timp în care să avem nevoie de un ajutor inspirat de Dumnezeu pentru ca să înțelegem Biblia, un ajutor care să stea deasupra oricărui cuvânt neinspirat, acum este acel timp. Explicația acestei situații ar putea fi subînțeleasă și din studiul Bibliei. Trăim astăzi în mijlocul unor dispute teologice de maximă intensitate și complexitate. Și potrivit Bibliei și scrierilor inspirate ale sorei White, această dispută va crește mereu în intensitate până la încheierea Planului de Mîntuire. Vinturile doctrinelor contradictorii suflă din toate părțile și multe din acestea susțin că își au originea în Biblie. Vrajmașul ademenește pe mulți credincioși să se îndepărteze de Biblie. „Dar,” spune solul rămășiței, „toți aceia care cred că Domnul a vorbit prin sora White și că i-a dat o solie, vor fi în siguranță în fața multelor înșelăciuni care vor veni în aceste ultime zile”. (3 SM 84).

Unii dintre cei ce mărturisesc că sînt cercetători ai Bibliei trăiesc într-o directă împotrivire față de învățăturile ei cele mai lămurite. Dar Dumnezeu știe că mergînd pe această cale ei vor ajunge la o pierzare veșnică și de aceea, din iubire și îndurare pentru a ceea ce El merge „și o a doua milă” și le trimite, prin aceste manifestări contemporane ale Spiritului Profeției solii directe, precise și amănunțite, spre a fi conduși la o adevărată pocăință față de Dumnezeu și credință în Isus Hristos. O dovadă în plus deci, că El vrea ca nimeni să nu piară.

Mai mult decît atît, cei care sînt cercetători sirgincioși ai Bibliei și se străduiesc să trăiască după principiile ei cele veșnice vor descoperi motive ca să laude pe Dumnezeu pentru aceste mărturii ale Duhului Său. Ei vor auzi glasul Său iubitor chemîndu-l la o poziție mai înaltă și asigurarea că El îi va desăvîrși pentru ziua în care va reveni să-i ia cu Sine.

Ne putem noi încumeta să respingem acest dar al dragostei lui Dumnezeu sub motivul că acceptăm Biblia și numai Biblia (sola Scriptura)? Aceasta ar însemna să spunem că Biblia și scrierile sorei White sînt în opoziție, astfel fiind determinați să alegem pe una sau pe cealaltă. Aceasta nu este o idee nouă. Este o dilemă falsă, la care fratele Uriah Smith a răspuns deja cu peste 122 de ani în urmă.

Dînsul a scris articolul: „Fiind de acord cu viziunile noi respingem Biblia?” care a fost publicat în Review and Herald din 13 ianuarie 1863. Fr. Smith reamintește cititorilor săi că „au existat în mijlocul nostru viziuni (descoperiri) încă de la începutul celei de-a treia solii ingerestî. Ele au fost primite de corpul credincioșilor ca manifestări autentice ale Duhului lui Dumnezeu. Ele au mîngiat pe cei descurajați și au îndreptat pe cei greșiți; au însuflețit cre-

dința celor ce se îndoiau și au întărit pe cei slabi. „Mai mult decît atît, „aceste manifestări se desfășoară în cel mai deplin acord cu învățăturile Cuvîntului lui Dumnezeu, și ne conduc să-l studiem și să-l prețuim. În același timp am putea cere să ni se prezinte cel puțin un singur caz cînd influența lor a condus la corupție și stricăciune, sau pe de altă parte în ce mod au contribuit să conducă pe toți cei care le-au primit către sfințenia și curăția inimii. Este deci limpede că „aceia „care resping aceste manifestări fac aceasta nu numai fără nici o dovadă, dar chiar împotriva oricărei dovezi. Cei care stau de partea principiului Biblia și numai Biblia vor primi tot ceea ce ea le spune cu privire la manifestările Duhului prorociei pe care să le primească cu respect.”

În continuare autorul aduce mai multă lumină prin următoarea ilustrație: „Să presupunem că urmează să pornim într-o călătorie pe mare. Stăpînul vasului ne oferă o carte cu instrucțiuni, și ne spune că în ea găsim sfaturi indestulătoare pentru întreaga călătorie; el adaugă că vom ajunge în deplină siguranță în portul de destinație dacă vom lua aminte la cele scrise. Pornind la drum, deschidem cartea ca să vedem despre ce este vorba. Descoperim că autorul ne oferă principiile generale care să ne călăuzească în călătorie, și ne instruiește atît cît este de folos, prezentînd diferitele situații care se pot ivi, pînă la capăt, dar el ne mai spune că ultima parte a călătoriei va fi deosebit de primejdioasă; că marginea țărîmului se schimbă necontenit din pricina furtunilor și a nisipurilor mișcătoare. Instrucțiunile însă mai precizează: Pentru această parte a călătoriei, vă voi pune la dispoziție un pilot, care vă va ieși înainte și vă va da toate sfaturile necesare în împrejurările și primejdiile care vă vor impresura în acele momente pe care va trebui să-l ascultați cu atenție. Și în adevăr, potrivit promisiunii făcute, pilotul a apărut. Dar atunci cînd el și-a oferit serviciile, unii dintre cei de pe vas i s-au împotrivit spunînd: „Avem cu noi cartea originală de instrucțiuni și nu avem nevoie de d-ta. Dar cine era ascultător de instrucțiunile scrise în carte, cei care au refuzat călăuzirea pilotului, sau cei care l-au primit pe pilot, așa cum îi învăța cartea? Vă rog să judecați singuri.”

Și fr. Smith conchide: „Deci fiind de acord cu viziunile, noi nu respingem, ci ascultăm de Biblie; căci dacă am refuza să primim ceea ce ea a prevăzut pentru mîngierea, sfătuirea și înălțarea noastră, este exact ca și cînd am respinge-o și nu am asculta de ea însăși.”

Sîntem și noi de acord cu pionierul bisericii noastre fr. Uriah Smith. Primim atît Biblia cît și scrierile servei Domnului așa cum a dorit și plănuit Dumnezeu căci amîndouă vin de la El. Amîndouă constituie lucrarea Duhului prorociei. Ele nu sînt în opoziție, ci se completează una pe alta. Să nu încermăm deci să pășim înaintea ingerului și să arătăm o cale mai bună, deoarece aceasta nu există. „Căci mărturia lui Isus este Duhul prorociei.”

pastor

Adrian Bocăneanu
consilier Uniunea A.Z.S.

IUDA ȘI LAODICEA

O viață și ecoul ei peste veacuri

de Ștefan Bratosin

Deplin sau tangențial, în mod direct sau aluziv, creștinul vine în contact cu numele celui de al patrulea fiu pe care i l-a născut Lea lui Iacov — IUDA — în fiecare moment al vieții lui.

Începînd de la Gen. 29, 35 unde apare pentru prima dată numele lui Iuda și pînă la ultima notare a acestui nume — Apoc. 7, 5 — întreaga istorie a Bibliei este țesută cu drumuri care pornesc deopotrivă din limitele lui Iuda și din nemărginirea Cerului, unindu-se în Isus Hristos.

Iuda este numele izvorit din durerea și neîmplinirea umană care sînt modelate prin încercări, transformate prin experiențe, ca pînă la urmă să devină „laudă pentru Dumnezeu“. „Lăudat fie Domnul“ a spus Lea cînd i-a născut pe Iuda fără să bănuiască nimic mai mult dincolo de raporturile ei mai puțin fericite cu Iacov. Iuda este un nume care stă ca o piatră de hotar între o mentalitate veche și una nouă. Iuda este numele din care avea să răsară „Numele care se află mai presus de orice nume“ și prin care sensul alergării umane s-a schimbat. Cu adevărat Iuda s-a constituit ca un prilej de laudă la adresa lui Dumnezeu. Dar această laudă a ieșit de mult din cadrul familiei lui Iacov. Iuda a devenit un numefar a cărui lumină a ajuns pe coama valurilor pînă la naufragiații din apropierea capătului harului divin. Pe chipul Laodiceii trăsăturile lui Iuda pot fi identificate ușor.

„Faptele tale... nu ești nici rece nici în clocot“ se spune despre Laodicea. Iuda avea o poziție asemănătoare. Atunci cînd frații săi se ridică împotriva lui Iosif, el nu se luptă alături de ei pentru ca fiul Rahelei să fie omorît, dar nici nu caută liberarea lui. Iuda propune un compromis din care spera să obțină un cîștig. Lao-

dicea are printre trăsăturile ei esențiale tocmai această încropire a faptelor, acest amestec pe frontiera compromisului.

Vorbele: „Sînt bogat, m-am îmbogățit, și nu duc lipsă de nimic, și nu știu că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“.

Cînd i se aduce la cunoștință lui Iuda situația nurorii sale, Tamar, el spune: „Scoateți-o afară să fie arsă“. În ochii lui el era neprihănit, un caracter curat care îi dădea „dreptul“ să rostească o astfel de sentință. El nu știa cît de păcătos era. Nu își vedea în lumina adevărului starea lui reală. Deși păcătos Iuda apare cu pretențiile omului drept. Pe chipul Laodiceii Martorul credincios vede clar și notează această trăsătură — Apoc. 3, 17 — Laodicea are nevoie de îndreptățirea pe care o dă Dumnezeu.

Laodicea este muștrată și pedepsită pentru că Dumnezeu o iubește — Apoc. 3, 19 p.p. Viața lui Iuda a cunoscut și muștrarea și pedeapsa, dar și iubirea lui Dumnezeu. Capitolul 38 din Genesa este edificator în sensul acesta.

„Fii plin de rîvnă“ sună îndemnul pentru Laodicea. Iuda era omul dărurii totale, fie că făcea binele, fie că făcea răul. De aici puterea lui de convingere asupra altora, de aici succesul binecuvîntat sau nu al planurilor lui, de aici schimbarea radicală și imediată a hotărîrii rostite asupra nurorii sale Tamar. Cînd ținta vieții lui este schimbată el aleargă cu aceeași dăruire.

„Și toți frații lui l-au ascultat“ (Gen. 33, 27 u.p.). Raportul scurt al Genezei referitor la plănuierea vînzării lui Iosif se încheie cu afirmația de mai sus. Ea dovedește faptul că Iuda era convins de ideea lui și se dăruise total convingerii lui spre a putea convinge pe ceilalți.

„Este mai puțin vinovată decît mine“ (Gen. 38, 26). După ce se revoltă pînă la capăt împotriva lui Tamar („Scoateți-o afară ca să fie arsă“), cînd își descoperă fărâdelegea lui, el nu ezită să mărturisească faptul că vina lui este mai mare și deci implicit ar merita o pedeapsă mai aspră. Numai un caracter sincer, care se dăruie total modului de viață pe care și-l impune poate lua o astfel de hotărîre.

De fapt dăruirea totală a lui Iuda în realizarea unui deziderat este vădită și atunci cînd pledează în fața tatălui său pentru a-l lăsa pe Benjamin cu el, dar și atunci cînd în fața lui Iosif se oferă ca rob în locul fratelui său.

Dumnezeu a văzut că fundamentul acesta era bun. Lui Iuda îi trebuia altă zidire pe această temelie. Și Ziditorul l-a trecut prin experiența dărîmării lui („Ea este mai puțin vinovată decît mine“) pentru ca să îi poată zidi un caracter nou.

Dărîmarea totală a lui Iuda a fost sesizată și de tatăl său care atunci cînd își binecuvîntează fiii în dreptul lui Iuda rostește: „Iudo, tu vei primi laudele fraților tăi; mina ta va apuca de ceafă pe vrăjmașii tăi. Fiii tatălui tău se vor închina pînă la pămînt înaintea ta. Iuda este un pui de leu. Tu te-ai întors de la măcel, fiule! Iuda își pleacă genunchii, se culcă întocmai ca un leu, ca o leoaică: cine-l va scula?“ (Gen. 49,8—9).

„Pocăiește-te“. Un mesaj pentru Iuda și pentru Laodicea deopotrivă. Este șocantă afirmația lui Iuda din Gen. 44, 33: „Îngăduie, dar, te rog, robului tău să rămînă în locul băiatului, ca rob al domnului meu; iar băiatul să se suie înapoi cu frații săi“. Il cunoșteam pînă la această relatare ca pe unul care e gata să facă orice pentru cîștigul său. Și deodată observăm că vînzătorul se oferă ca rob în locul fratelui său. Asistăm la o palidă ilustrare a ceea ce avea să facă Fiul lui Dumnezeu. Gen. 44, 33 este ar-

(continuare în pag. a 16-a)

Isus și libertatea creștină

de Lucian CRISTESCU

Ar fi un lucru nelalocul lui să aplicăm noțiunile noastre contemporane despre libertate la epoca Domnului Hristos. Astăzi, libertatea a devenit un drept al omului, căci este tot atât de necesară ca și respirația. Dar mai înainte de toate trebuie să avem în vedere că în acea epocă nu forma o preocupare fundamentală. Omul era îngrădit de interdicții, împovărat de obligații în toate planurile și în primul rând, în cel religios. Însăși viziunea tainică și superstițioasă a lumii de atunci făcea pe om să trăiască într-o teamă ce înstrăina și paraliză. Totul era ca un fel de amenințare, reală sau potențială. Deci trebuie să înlăturăm din minte imaginea „păgînului fericit” căci așa ceva nu exista!

Cu toate că de la căderea în păcat, religia i-a fost dată omului ca singurul mijloc de a contracara toate amenințările din afară și în consecință să-i aducă pacea în Dumnezeu, totuși prin pervăriterea ei de către Satana, ea ajunge un mijloc de constrângere. Religia păgînă plină de balastul superstițiilor a așezat vremi și soroace, ceasuri „bune” sau „blestemate” și a umplut spațiul vizibil al omului cu zeități, monștri, făpturi înfricoșătoare. Din toate părțile, în spațiu și în timp, omul se socotea urmărit de ochii sfredelitori ai inchipuirilor lui. Religiiile păgâne ajunseseră pînă acolo încît să sugrume libertatea pe care o promiteau lumii. Și în loc de a fi ca niște mame bune ele s-au descoperit a fi niște mame vitrege.

Israel, fiind chemat să înalțe din nou religia lui Iehova la treapta sa de la început, urma să realizeze un mare salt al civilizației contemporane, eliberînd omul. Înainte de orice, aceasta l-a eliberat de misterele care-l înconjurau și înspăimîntau. Omul după chipul lui Dumnezeu este creat să domine spațiul acesta în care inchipuirile hidoase au dispărut: în care luna nu este decît ceea ce a fost de la început, soarele nu este nimic altceva decît luminătorul cel mare al zilei iar marea este o mare întindere de ape. (Ps. 8). Toate acestea sînt dezbrăcate de haina lor mistică și puse în slujba omului. Căci Dumnezeu este în cer, adică în altă parte decît în acest spațiu în care locuiește omul.

În al doilea rînd, Israel aduce omenirii eliberarea de teroarea „timpului”, adică de fatalitățile pe care și anotimpurile le aduceau din nou, ciclic an de an, în conștiința

superstițioasă a omului fără Dumnezeu. Aceasta ridică umanitatea religioasă la mari dezvoltări pînă du-se spune că Israel a stricat „periodicitatea vremurilor” și a transformat „timpul” dintr-o roată ce revenea anual, într-o direcție liniară, continuă, înainte spre viitor. Această eliberare constituie un dar mai mare pentru om decît cel precedent.

Israel nu înseamnă însă realizarea oricărei eliberări. Istoria acestui popor, așa cum este reflectată în Scriptură și în istorie, dezvăluie faptul că Israel n-a păstrat și n-a dezvoltat toate posibilitățile pe care religia sa adevărată i le pune în față. Sub influența apăsătoare a religiilor idolatre și înrobitoare din jurul său, Israel revine din ce în ce mai mult la temerile și sclavia spiritului față de forme și față de literă adoptînd destule rituri fără nici o rațiune și necerute de Dumnezeu, lucruri considerate tabu care aduceau temerile păgîne. Reacția superstițioasă față de singe ori față de lepră, mai cu seamă maniera de a privi cu teamă pe cei afectați de ele, atribuindu-le de fiecare dată cîte un „demon” arată că Israel nu trăia nici pe departe într-o lume pe deplin demitizată.

În acest cadru apare Steaua lui Iacob, Isus, Liberatorul.

„Un lepros a venit la Isus, s-a aruncat în genunchi înaintea Lui, îl ruga și-I zicea: „Dacă vrei, poți să mă curățești!” (Marcu 1, 40-42). Și Isus lăsă pe lepros să se apropie și îl atinse. Vîndecarea interveni ca un act secundar, pentru a arăta că Isus avea dreptul să combată și acest „tabu”. Celălalt „tabu” — al singelui, urma să aibă aceeași soartă, în împlinirea femeii bolnave. Isus liberă și pe această femeie din lanțurile necurăției în care se afla zăvorîtă. Apoi, Se îndreaptă spre cei doi demonizați, spre a-i elibera de sub pedeapsa socotită ca fiind divină cit și pentru a elibera pe contemporanii lor de teama ce o nutreau față de aceștia.

În toate cazurile amintite, vîndecările nu erau decît pe un plan secundar. Există însă și un caz evident în care Domnul Hristos a voit să acționeze într-un alt fel. Este vorba de vîndecarea paralticului, căruia îi iertă mai întîi toate păcatele adică „îl eliberă” ca după aceea să săvîrșească actul vîndecării fizice.

Prin faptul că Isus aduse în discuție „un nou Templu”, o „nouă Profeție” și „o nouă jertfă”, El desacralizează Templul din Ierusalim

cu șirul lui de ceremonii-umbră. S-o spunem limpede, această adevărată minune săvîrșită în mentalitatea iudeilor care divinizau forma cultului lor, corespunde unei reale eliberări. Fără îndoială că pentru istoria civilizației, una din cele mai capitale fraze pe care le-a rostit Isus este aceea în care declară: „Sabatul este făcut pentru om și nu omul pentru Sabat!” (Marcu 2, 27).

Isus eliberă pe cel credincios de sub litera Torei socotită pînă atunci ca un fel de mijlocitor necrușător între om și Dumnezeu. Iar Pavel a descoperit mai bine ca oricine acest lucru, cînd se lupta cu toată puterea pentru a împiedica pe cei convertiți să se așeze din nou sub jugul robiei forme. Dar nu ap. Pavel introduce „eliberarea” în gîndirea teologică, nu, ci Isus a eliberat-o iar Pavel a tras doar concluziile.

Acum, dacă am înțeles că Domnul Hristos a realizat o eliberare pe cit de completă pe atît de fundamentală, să mai înaintăm un pas, spre a descoperi esența acestei libertăți. Să amintim pentru aceasta parabola fiului risipitor în care Mintuitorul ne va apropia foarte mult de înțelegerea marelui taine a iubirii lui Dumnezeu.

Să privim ca esențiale cuvintele de început: „Un tată avea doi fii; cel mai tînăr a zis tatălui său: „Tată, dă-mi partea de avere care mi se cuvine! Și tatăl le-a împărțit averea sa. Curînd după aceea cel mai tînăr strînse totul și plecă...” (Luca 15, 11-13).

Totul ne este relatat doar în cîteva linii care însă ne vorbesc mai mult decît multe tomuri de teologie și care sînt mai elocvente tocmai prin simplitatea lor. Astfel, nu ni se spune nimic despre reacția tatălui în fața cererii fără respect a fiului. Parabola lasă să se înțeleagă că tatăl n-a spus nimic. El n-a încercat nici prin forță și nici chiar prin cuvinte sau muștrare să-și rețină fiul. Dar el știa că dacă printr-o minune va reuși să-și lege fiul cu niște funii materiale sau sentimentale, acest fiu, într-o zi le-ar fi rupt pentru a fugi și a nu mai reveni niciodată. Tatăl nu încearcă nimic deoarece niciodată nu poți dovedi celui ce nu te crede, că îl iubești și pentru că niciodată nu poți constrînge pe cineva să te iubească. Numai fiul însuși ar fi putut să descopere aceasta într-o bună zi, anume că el a fost iubit și încă era iubit. Atîta timp cît dragostea nu este împărțită reciproc, ea este

condamnată la tăcere și se condamnă pe ea însăși la anonim și la inactivitate. Dragostea nu poate fi recunoscută, descoperită și împărtășită decât în libertate. Iubirea produce libertate, la fel cum ea are nevoie de libertate ca să trăiască. Iată de ce atât din parabolă i-a dat fiului această libertate de a pleca. A iubi înseamnă deci a acorda celorla pe care-i iubești posibilitatea refuzului sau a împotrivirii.

Și aici este un paradox absolut. „A iubi” înseamnă uneori „a se condamna” la a nu face nimic pentru cel pe care îl iubești, spre a nu-l instrăina de libertatea sa. Mai exact, este a face să pară că nu faci nimic. Culmea iubirii — spunea cineva — se confundă uneori cu „a nu iubi”, adică exact ceea ce Isus ne-a descoperit în această parabolă cu acel tată înfinit în dragoste și neclintit în speranță. El însuși, Mintuitorul va desăvârși aceasta pe lemnul crucii. Va accepta să nu facă nimic, să nu acționeze în nici un fel și să nu se dea jos de pe cruce, pentru a-și împlini dragostea Sa pentru om. Descoperindu-Se ca

Dumnezeul iubirii, Isus ne prezintă marele principiu că Dumnezeu nu ne va obliga să credem în El. Adică același ca și în Vechiul Testament, când a creat o asemenea libertate care putea fi negată. Intr-un fel se poate spune deci că cea mai bună „dovadă” a existenței acestui Dumnezeu este... necredința. Căci a acționa în vederea recuperării subtile a celui necredincios prin a-i face demonstrația existenței lui Dumnezeu și astfel a l-i impune, înseamnă tot un mijloc de a-i îngrădi libertatea.

În fața acestei eliberări fără limite, pe care ne-a adus-o Domnul Hristos, și care ne poate atrage și ne poate ține alături de El, putem înțelege în adevăratul lor sens cuvintele: „Silește-i să intre” (din parabola invitației la masa cea mare. Luca 14, 23) și care au servit ca pretext tuturor inchișitorilor. Studind această parabolă a „libertății”, nu găsim nici un motiv pentru care cei din urmă să fi fost „siliți” să intre în timp ce primii nu au fost siliți în nici un fel. Și apoi,

verbul tradus, aici prin „silește-i”, înseamnă în original „a crea fatalitatea” de a intra, sau „a crea necesitatea” de a intra. Cu alte cuvinte, oamenii pentru care fatalitatea sau destinul era de a rămâne totdeauna afară, de a fi respinși, expulzați, de a nu fi pierduți, ajung să descopere o nouă soartă, un nou destin care îi smulge din cea dintâi soartă și-i face liberi. Acești oameni respinși pînă acum din Împărăția Cerurilor, o văd deschizându-se înaintea lor. Pînă atunci „cu desăvârșire exilați”, de acum însă „într-o fericită ocazie de a intra”. De altfel, robii din parabolă nu au nici o altă putere de a-i sili decât cuvântul lor, mesajul dragostei lui Dumnezeu care invită pe toți cei handicapați și pe toți cei ratați. De aceea, în loc de „constringe-i să intre” ar trebui tradus „convinge-i să intre”. Propovăduirea convinge, dar nu învinge! Iar „casa”, se umple! Ce veste bună! O așa libertate a urzit Domnul Hristos! Libertatea a ajuns astfel sinonimă cu Isus; iar Isus — însemnează LIBERTATE!

ȘI ÎNCHINAȚI-VĂ LUI

(urmare din cap. 1)

nezeu este omul pe deplin viu, iar viața omului este vizitarea slavei lui Dumnezeu” (Irineu). Psalmistul recunoaște aceasta și face din ea preocuparea lui principală. „Un lucru cer de la Domnul, și-l doresc fierbinte; aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să mă minunez de Templul Lui” (Ps. 27,4). Există în crezuri anumite declarații cu care noi putem fi de acord. Micul catehism Westminster spune: „Care este principalul țel al omului? Principalul țel al omului este să dea slavă lui Dumnezeu și să se bucure de El pentru totdeauna”.

Astfel solia noastră este orientată mai degrabă spre Dumnezeu decât spre om. Există o „evanghelie” a senzațiilor plăcute, a împlinirii de sine, a fericirii personale, a succesului, există chiar o „evanghelie” a înfățișării frumoase, a chipului. Noi existăm pentru a întoarce preocuparea acestei generații de la sine către Dumnezeu. Dar noi nu putem face aceasta decât după ce am văzut pe Domnul în splendoarea Lui și după ce am fost copleșiți de simțămîntul sfințeniei, puterii și maiestății Lui. Aici nu trebuie să existe nici un compromis. Dumnezeu este suveran. Prea mult timp predicarea modernă L-a redus pe Cel Atotputernic la statutul de servitor al omului: „Te chem cînd am nevoie”. Solla și misiunea noas-

tră este de a-L reacheza pe Dumnezeu în centrul întregii vieți.

Să aruncăm acum o privire atentă la cele trei imagini din cartea Apocalipsei. În obiectiv se află sala tronului. Din relatarea profetului tragem concluzia că cerul este societatea celor ce se închină. Vom citi cîteva versete din capitolele 4, 5 și 15.

Mai întii capitolul 4. Ioan aude și vede ceea ce și Isaia a auzit și a văzut. Versetele 8 la 11: „Flecare din aceste patru făpturi vii avea cîte șapte aripi, și erau pline cu ochi de jur împrejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul Dumnezeu. Cel Atotputernic, care era, care este, care vine!” Cînd aceste făpturi vii aduceau slavă, cîntea și mulțumiri Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și care este viu în veșii vecilor, cei douăzeci și patru de bătrîni cădeau înaintea Celui ce ședea pe scaunul de domnie, și se închinau Celui ce este viu în veșii vecilor, își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie, și ziceau: „Vrednic ești Doamne și Dumnezeu nostru să primești slava, cîntea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!” Tot Cerul declară vrednic pe Cel de pe tron pentru că este sfînt și pentru că este Creator. Am găsit o vechi rugăciune siriană încobîină pe care cineva a înregistrat-o:

„E foarte potrivit și drept ca noi să-Ți mulțumim; ca noi să te adorăm, glorificăm, lăudăm, înălțăm, onorăm, să cîntăm imnuri de laudă și să binecuvîntăm Maiestatea

Sfîntei Treimi... Nu pentru că Maiestatea Ta are nevoie de laudele noastre, nu pentru că Tu ai nevoie de mulțumirile noastre. Pentru că acei care îți dau slavă sînt nenumărați. Grupuri de heruvini, mii de serafimi strălucitori și o multime nenumărată, mulțimii și oștiri fără număr, șiruri de flăcări mistuitoare, legiuni nevăzute care poartă carul heruvimilor, ale cărui roți se rotesc la nesfîrșit, armate de serafimi care prin mișcarea aripilor lor fac să se cutremure porțile, mii de mii care stau înaintea Ta și zeci de mii de zeci de mii care dau slavă ființei Tale. Și într-un glas și într-o armonie încântătoare, într-o intonație plăcută și într-o limbă de o sensibilitate nepămînteană, strigă unul la altul și își înalță glasurile într-o laudă veșnică spunînd: „Sfînt, sfînt, sfînt...”

În viziunea lui Isaia El stă deasupra și înălță: poala mantiei umple templul. Serafimii strigă unul la altul: „Sfînt, sfînt, sfînt este Domnul oștirilor! Tot pămîntul este plin de mărirea Lui!” (Is. 6, 1. 3). Sfințenia Lui infricoșătoare, puterea Lui creatoare cer ce le mai maiestuoase cîntece de laudă.

Dar aceasta nu este totul. Capitolul cinci cuprinde descrierea unei drame. Cel ce stă pe tron ține în mînă o carte sigilată. Ingerul cel puternic adresează o provocare cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetea?” Profetul care plîngea este mîngîiat: „Nu plînge: Iată că Leul din seminția lui Iuda, rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, și cele șapte pecetei ale ei”

(Apoc. 5, 5). Mielul pășește în față cu toată puterea și înțelepciunea. Pentru El nu este un lucru de apucat să fie egal cu Dumnezeu. În timp ce El intră în posesia cărții, aceleași ființe vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se aruncă la pământ și cântă: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-1 rupi pecetea: căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu singele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeu nostru, și ei vor împărăți pe pământ” (Apoc. 5, 9—10).

El ar fi putut să-și abandoneze creațiunea, s-o anuleze ca pe o experiență neplăcută. Dar El și-a arătat atașamentul față de creațiunea Sa, prin aceea că a plătit prețul neascultării omului oferind răscumpărare prin Isus Hristos, spre a aduce prin jertfa Sa, creațiunea pierdută la mîntuire. Iată de ce se cuvine lui Dumnezeu lauda și închinarea noastră. El Se închide pe Sine în timp și spațiu pentru a aduce înapoi planeta pierdută. El devine unul dintre noi, participă din omenire și face din viața Lui viața noastră. El este vrednic deoarece este Mîntuitor. „Răscumpărătorul nostru se cheamă Domnul oștirilor, Sfîntul lui Israel” (Is. 47, 4). Cine nu ar sluji unui astfel de Dumnezeu? Nu este surprinzător că cealaltă parte a oștirii cerești, de zece mii de ori zece mii și mii de mii se unesc în răspunsul care se reia: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apoc. 5, 15). Pășiiți cu sfială, pășiți cu sfială, pentru că ne aflăm chiar în miezul planurilor și scopurilor celui Atotputernic. El este vrednic de laude pentru că a oferit o mîntuire mare și aceasta la un preț înalt pentru El.

Dar nici aceasta nu este totul. Priviți în capitolul 15 din cartea Apocalipsei, versetele 3 și 4: „El cânta cîntarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cîntarea Mielului. Ei ziceau: „Mări și minunate sînt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfînt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!”

El este vrednic să fie preamărit deoarece este Supremul Judecător. De veacuri părea a fi tăcut și invizibil. Dar acum se ridică și restabilește lucrurile. Este sfîrșitul timpului. Acesta este sensul din Daniel 8, 14: „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți, apoi sfîntul Locaș va fi curățit!” La o vreme descoperită profețiilor Săi, un timp fixat, după cum bine știm — 22 octombrie 1844 — a început

procesul; intrarea se deschide și El merge în Sanctuar. Sanctuarul va fi îndreptățit și va fi făcut biruitor. Arhivă rămașul va fi demascat, acuzat și condamnat la dispariție, la moarte veșnică. „Acum a venit mîntuirea, puterea și Împărăția Dumnezeului nostru, și stăpînirea Hristosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri, care zi și noapte îi pira înaintea Dumnezeului nostru a fost aruncat jos”. (Apoc. 12, 10). Cea mai infrișoșătoare persoană din sistemul Vechiului Testament era judecătorul care întrunea în persoana sa funcții legislative, judecătorești și executive: întregul Vechi Testament este cel mai clar explicat în atmosfera unei săli de judecată. Valorile Vechiului Testament cereau dreptate. Atîția psalmi sînt apeluri către Judecătorul cel drept. Doctrina lui Pavel cu privire la îndreptățire nu poate fi ruptă de dreptate și judecată. Judecătorul cel drept folosește cunoștințe, fapte și date cu măiestrie pentru a condamna pe răufăcători și să achite pe cei drești. Întreaga istorie a păcatului înaintează spre ziua cînd acuzatorul își pierde dreptul de a acuza pe sfinți în curtea de judecată a lui Dumnezeu. El este îndepărtat pentru todeauna de la bara acuzării. Mai mult, Judecătorul cel drept își asumă rolul de Executor universal.

„Împărăția lumii a trecut în mîinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în veșii veșilor” (Apoc. 11, 15). Curtea cerească izbucnește într-un imn de laudă spunînd: „Îți mulțumim Doamne, Dumnezeule, Atotputernice, care ești și care erai și care vei, că ai pus mina pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești” (Apoc. 11, 17).

Actul final în drama din sala de judecată este preamărirea Judecătorului: „Drepte și adevărate sînt căile Tale, Împărate al Neamurilor! Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfînt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apoc. 15, 3—4).

Mesajul și-a atins ținta. Este extrem de semnificativ. „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă”.

În antichitate domnitorii își ridicau statui în provinciile îndepărtate cu scopul de a exprima supremația lor asupra țării respective. Într-o lume a păcatului trebuie să existe oameni care reflectă caracterul Lui. Ei dau slavă lui Dumnezeu pe măsură ce cresc după caracterul Său. Hotărîrea Lui cu privire la ei este implinită, Dumnezeu este preamărit. Isus a spus: „Eu sînt proslăvit în ei... Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17, 10, 22). În această noapte de adîncă apostazie el au lumină în locuințele lor. El își pune si-

giliul asupra lor, îi pecetluiește pentru Împărăția Lui. Apoi îi trimite în lume, cu fețele radiind de slava Lui, pentru a fi martori.

„Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mina vrăjmașului” (Ps. 107, 2). Se pare că ne e teamă să spunem aceasta. Știu că trebuie să fim atenți. Cred că închinarea noastră trebuie să vină dintr-o judecată sănătoasă. Dar închinarea la acest mare Dumnezeu angajează toate puterile ființei mele. Sînt de acord că nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de emoții. Dar nu avem noi suficiente motive să-L preamărim? Și dacă eu nu-i dau slavă, pietrele vor striga. Și dacă tac, toate lucrurile insufletețe sau neinsufletețe vor căpăta glas și-I vor cînta lauda. Dealurile și văile vor bate din palme și pomii vor da mărturie despre puterea Lui creatoare și soarele, luna și stelele vor deveni gigantici sateliți de comunicație. Și dacă biserica va sta mută, El va da vînturilor glasuri tunătoare pentru că Numele Domnului este vrednic să fie laudat de la răsăritul și pînă la apusul soarelui.

Domnul ne trimite într-o lume plină de ură și violență, o lume care suferă pentru că a înțeles greșit caracterul lui Dumnezeu, pentru a da pe față chipul Lui. Adevărata închinare, descoperirea Feței Lui, este ceea ce ne pregătește să facem cunoscută dragostea Lui. Închinarea este preluatul vestirii. Închinarea este pregătire pentru proclamare, așa cum a descoperit Isaia. Împuternicirea vine după viziune. Vreți să vă uniți cu mine pentru a răspunde cum a răspuns și Isaia? Nu veți răspunde cum a făcut și el cu mult timp în urmă: „Iată-mă, trimite-mă”.

Cînd John Knox a fost întrebat cum va putea să se întilnească fără teamă cu regina Maria a Scoției — singeroasa Maria — el a spus: „Am văzut fața Celui Atotputernic, așa că nu mă tem de fața unui om”. Aici se află secretul autorității în predicare. El se află în închinare, în a contempla fața Lui. Aici se află puternicul foc curățitor ce dă putere. Atunci vom predica așa încît poporul nu numai că va auzi poruncile lui Dumnezeu, dar îl va auzi chiar pe Dumnezeu care vine.

Aurel Ionică

(continuare din pag. a 8-a)

lei ingerului al treilea ca și mileritiții de la 1844? Avem noi oare ca și ei, nevoie ca prin har și prin eforturile noastre sluitoare să intrăm cu Domnul Hristos în Sfînta Sfintelor și să realizăm în viața noastră spirituală o completă și deosebită lucrare de curățire? Sîntem noi oare, asemenea mileritiților de la 1844 „nu încă gata”?

Atunci... și astăzi... „Tatăl așteaptă... după niște copii care... ezită!”

D. Popa

Neprihănirea prin credință (XIV)

SCANDALUL CRUCII — A muri față de păcat și eu, a te ridica la o viață nouă în Hristos Isus, nu este un lucru așa ușor de realizat și menținut. Eul, fiireșul, este totdeauna un intrus gata să se afirme și este insistent în a avea controlul. Eul moare foarte greu.

„Pe cînd Israel, care umbra după o Lege, care să dea neprihănirea, n-a ajuns la Legea aceasta. Pentru ce? Pentru că Israel n-a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s-au lovit de piatra de poticnire, după cum este scris: 'Iată că pun în Sion o Platră de poticnire, și o stîncă de cădere; și cine crede în El, nu va fi dat de rușine'". (Rom. 9, 31—33).

„Dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit care pentru Iudei este o pricină de poticnire și pentru Neamuri o nebulie, dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Căci nebulia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decît oamenii, și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decît oamenii. De pildă fraților uitați-vă la voi care ați fost chemați: printre voi nu sînt mulți înțelepți în felul lumii nici mulți puternici nici mulți de neam ales. Dar Dumnezeu a ales lucrurile josnice ale lumii și lucrurile disprețuite ba încă lucrurile care nu sînt, ca să nimicească pe cele care sînt, pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu". (1 Cor. 1, 23—29).

Este foarte greu pentru om să înțeleagă cît de periculos de egoist este el. Mulțumirea de sine și mîndria omului fac fără de valoare ofertele de mîntuire ale Celui ce S-a lăsat crucificat și care a chemat pe oameni să moară împreună cu El. Veacul nostru este un timp de exagerată cunoaștere a omului și a posibilităților sale.

Viața trăită de Isus și moartea pe care El a suferit-o, par omului a fi un atac împotriva independenței rasei umane. Isus Hristos este cea mai supărătoare persoană care a trăit pe acest pămînt. Cunoscînd ceea ce egoismul a făcut pe această planetă, Domnul Isus nu va da pe față nici o prețuire pentru „eul” celui nerenăscut. Centrul păcatului este egoismul, iar centrul egoismului este mîndria. A accepta însemnătatea crucii pentru viața noastră nu este o hotărîre ușoară. Pentru majoritatea oamenilor, calea crucii reprezintă o piatră de poticnire care face credința imposibilă.

Oamenii mari și mințile luminate ale lumii s-ar fi hotărît cu ușurință pentru un Hristos care ar fi rostit învățături neegalate spre satisfacția multimilor, care să fi adus la existență o școală filozofică care să întreaacă pe cea a grecilor și care să fi scris cele mai mari capodopere din toate timpurile. Aceasta oamenii ar fi înțeles. Dacă Isus

și-ar fi revendicat independența mai presus de toți cei care au trăit atunci, oamenii L-ar fi înțeles. Dacă Hristos ar fi bătătorit cărările lumii noastre mici ca un Gigant, ca un Colos crezînd că toate izvoarele marelui își au originea în El, refuzînd să-și supună voința într-o completă dependență de a altuia; dacă ar fi putut să fie înțeles și văzut ca un geniu intelectual unic al întregii lumi... Dacă ar fi încercat ca în mod rațional, logic să Se implice pe Sine, să Se zidească pe Sine în dezvoltarea acestei frumoase creaturi numită om, atunci oamenii L-ar fi înțeles!

Dar a invita pe oameni să se lepede ei înșiși, să pornească pe drumul crucii împreună cu Hristos și să moară față de prețuirea de sine, față de mulțumirea de sine, față de propria voință, față de dependența de sine și față de mîndria umană, — aceasta constituie SCANDALUL CRUCII. Crucea este fundamentată pe judecata cu privire la mîndria și independența omului, pe drumul mării firești dar fără de Dumnezeu. Drumul crucii începe printr-o supunere a eului deci a firii pămîntești și o mărturisire a păcatului, ceea ce reprezintă sfîrșitul hotărîrii omului de a-și făuri singur destinul și a se mîntui pe sine.

Din cauza mîndriei omului, chiar și în biserică, de-a lungul veacurilor, triumful Impărăției lui Dumnezeu a fost întîrziat. Totdeauna este o problemă grea atunci cînd urmărim mai mult promovarea noastră decît a lui Isus Hristos și în consecință ne închinăm mai mult oamenilor decît Creatorului lor și aceasta atunci cînd lupta pentru poziție și putere ne duc la o „loialitate” idolatră ce se ia la „întrecere” cu Mîntuitorul nostru. Nimic alceva nu tăgăduiește mai mult pe Domnul nostru și nu aduce la tăcere mărturia noastră față de adevăr decît aceasta. Primejdia laudă de sine și a îngrijirii de sine, sînt mai mari decît primejdia martiriului. Orice viață ce se mărturisește a fi o viață de creștin în care adorarea faptului înlocuiește adorarea lui Dumnezeu, este o viață pierdută. Calea eului și calea crucii reprezintă două lumi și două căi. Cu toate acestea, am putea căuta să ne întărim prin realizările noastre proprii, căci mîndria amenință lumea cu distrugere.

Sînt mulți bărbați și femei care nu au nici cea mai mică idee despre a ceea ce înseamnă să urmezi pe Hristos. El, Hristos a mers la cruce pentru a mîntui pe oameni și a le face bine, a-i însănătoși. Dacă nu trăim în cadrul biruinței lui Isus Hristos, și dacă nu trăim experiența crucii în propria noastră viață, atunci tot ceea ce facem va fi în afara punctului central.

Isus Hristos care „S-a dezbrăcat pe Sine Insuși” și „a gustat moartea pentru toți” pe cruce, va cuprinde în curînd fața pămîntului cu oștirile cerului. În acel moment toți își vor pleca genunchii și-L vor recunoaște ca Împărat al împărătilor și Domn al domnilor. Din punct de vedere spiritual este o nebulie să afirmi că păcătosul va continua să fie propriul său stăpîn. Domnul Isus este Conducătorul de drept al acestei lumi și al vieții noastre, chiar dacă recunoaștem sau nu acest lucru. El va da un timp de pace și neprihănire. Numai El va crea ceruri noi și un pămînt nou. Cei păcătoși, oricît de inteligenți ar fi și oricît s-ar strădui nu vor putea birui păcatul și moartea.

Noi, ca urmași și copii ai lui Dumnezeu, avem la dispoziție toate bogățiile necuprinse ale lui Hristos, din care putem să scoatem zilnic, căci Domnul Hristos n-a reținut de la noi nici un lucru.

Redacția

(continuare din pag. a 12-a)

gumentul unei schimbări profunde a mentalității lui Iuda. Cînd a fost probată credincioșia lui Iuda în achitarea răspunderii pe care și-o luase, el s-a dovedit la înălțime. Viața lui conta mai puțin decît răspunderea și misiunea sa.

Iuda din capitolul 44 al Genezei, este altul, putem spune, decît cel din capitolul 37. Este rezultatul nașterii din nou.

Sfîrșitul relatărilor din Geneza despre Iuda îl prezintă cu totul altfel decît cum îl zugrăvise mai înainte. Iuda apare ca un om transformat în concepții și acțiuni. Tot așa pe Laodicea Domnul Hristos dorește să o înfățișeze înaintea lui Dumnezeu ca pe o biserică purtînd roadele pocăinței.

În final, pentru Laodicea, dar și pentru Iuda este făcută făgăduința unui scaun de domnie.

Asemănarea dintre experiența lui Iuda și cea a Laodiceii nu este întîmplătoare. Istoria lui Iuda pulsează în viața Laodiceii pentru ca „lăudat să fie Domnul”. Istoria lui Iuda traversează existența noastră urcîndu-ne pînă la Golgota, unde Inima Salvării neamului omenesc decăzut a bătut cu iubirea cea mai fierbinte pentru ca eu să aud și să-I deschid ea să intre la mine spre a cîna cu mine.

Lucrările celei de a XI-a Adunări Generale Elective a Uniunii de Conferințe A.Z.S. s-au consumat, rămânând amintirea și rezultatele lucrărilor ei, care au intrat de acum în istoria bisericii noastre.

Desfășurarea lor a fost liniștită, deși nu fără probleme izvorite din conștiința responsabilității. Asemenea ocazii fac adesea ca unele inimi să-și accelereze pulsul, să se preocupe, uneori mai mult decât este necesar, de „viitorul” bisericii lui Dumnezeu. Este însă mai mult decât interesant faptul că peste toate aceste firești și... omenești frământări, Duhul lui Dumnezeu a fost prezent în călăuzirea și inspirația lucrărilor din biserica Sa. De reținut că interesul manifestat în general de delegați și pastori, înainte de lucrări, în timpul lucrărilor și după lucrări a vizat binele și prosperitatea bisericii așa cum era ea văzută de cei în cauză. Au fost voci care au cerut cu mult înaintea să se facă planuri după cum considerau aceștia că ar fi cel mai bine. S-au dat soluții și s-a căutat ca în ajunul lucrărilor să se impune un anumit curs acestor lucrări. Toți aceștia care s-au frământat, fiecare de pe poziția lui, aveau ceva comun care merită să fie reținut și luat în considerație: „totul pentru binele și prosperitatea bisericii”. Atita vreme cât acest lucru este urmărit cu sinceritate, credincioșie și perseverență, este nădejde, indiferent de latura subiectivă a rețetelor oferite. Ar fi nebănuit de păgubitor ca să ajungem într-o stare de indiferență în legătură cu viitorul bisericii, după cum este primedios să acționezi fără a ține seama că Dumnezeu are un cuvânt hotărâtor de spus pe căile stabilite de El.

Mi-a rămas vie imaginea unui stimat frate conlucrător care, analizând problema cadrelor de conducere, respingea categoric până și eventualitatea chemării sale, pe căile rînduite de Dumnezeu. Avea un categoric NU! Avea planurile sale, frumoase și tentante. Dorea să aibă timp mai mult, să studieze, să aprofundeze o serie de probleme și-i era teamă că, lucrând în cadrul unor răspunderi, avea să se „plafoneze”, solicitat fiind să contribuie, în cadrul comunităților și Conferințelor noastre, la rezolvarea problemelor pe care „alții le pot rezolva”..., alții se pot „plafona”. Am apreciat conceptul valorii lucrului de îndeplinit. M-am gândit atunci la Moise, care a stat patruzeci de ani în mijlocul unui popor pornit numai pe ceartă și răzvrătire. Cît de mult s-a identificat cu nevoile lor! Mi-am adus aminte de Pavel care era gata să se facă tuturor totul... pentru a-i câștiga la Hristos.

M-a impresionat manifestarea reținută, demnă, dar plină de intensi-

tate a unui slujitor ce și-a consumat viața și sănătatea în slujba lui Dumnezeu. Era nedumerit și nu putea înțelege de ce s-a ajuns la o anumită soluție. De ce o fi chemat oare Domnul pe profetul Iona la o lucrare pe care știa că profetul nu este dispus și binevoitor s-o facă? De ce-o fi chemat un gingav să vorbească celui mai mare monarh al Egiptului antic? De ce-o fi chemat pe tinărul Ioan între cei doisprezece? De ce-o fi ales pe Timotei, pe Samuel din fragedă copilărie? De ce? De ce? Mari și nepătrunse sînt căile Tale, Doamne! Un adevăr se impune din experiența tuturor timpurilor: în final, Dumnezeu își

ECOURI DUPĂ CEA
DE A XI-A ADUNARE
GENERALĂ ELECTIVĂ
A UNIUNII DIN
29 SEPTEMBRIE 1985

sune cuvîntul și intervine atunci cînd cei chemați să lucreze se lasă inspirați și călăuziți de Duhul Său cel Sfînt.

Unii dintre participanți și-au exteriorizat simțămintele pe care le-au trăit cu această ocazie. Iată cîteva dintre ele:

„Spiritul și atmosfera care au caracterizat aceste lucrări au constituit pentru mine un termometru care a arătat starea bisericii noastre. Mi-au fost de mare folos cele desfășurate cu ocazia aceasta” (A. Popov, pastor pensionar).

„Prin harul lui Dumnezeu, am luat parte — în anul 1924 — la prima Adunare Generală a Uniunii A.Z.S. din România și acum am luat parte la cea de a XI-a Adunare. Mărire lui Dumnezeu pentru toate acestea! Cred că Bunul Dumnezeu a condus totul prin Duhul Său cel Sfînt, spre mărirea Sa și bucuria noastră sfîntă, pentru progresul lucrării Sale în vederea încheierii lucrării în slavă de nedescris” (C. Rădoi, pastor pensionar).

„Mulțumesc Bunului Tată ceresc... că rugăciunea pe care am înălțat-o zilnic la Dumnezeu s-a împlinit... Aici este mina lui Dumnezeu care conduce lucrarea Sa... Rog pe Bunul Dumnezeu ca El, prin Duhul Sfînt, să călăuzească mai departe... noul comitet al Uniunii... pînă ce Domnul va încheia lucrarea Sa” (M. Stănoiu — Cîmpulung Argeș).

„Aducem mulțumiri și recunoștință Bunului Dumnezeu, rugîndu-L să binecuvînteze 'bazele alese' de El cu un duh de înțelepciune, pricepere și perfectă armonie, pentru ca povara spirituală și administrativă... să fie purtată cu toată dragostea și unitatea ce se cuvine celor aleși de Dumnezeu” (Naum Lospa — Moara Micșunești).

„Deși am primit plăcută invitație de a participa la această importantă adunare, am ales partea Mariei și — ingenuchind în 'cămăruța' mea, m-am rugat Domnului ca El să conducă prin Duhul Său cel Sfînt toate lucrările” (G. Proksch, pastor pensionar).

„Mulțumesc din toată inima pentru invitația de a lua parte și eu la binecuvîntata sărbătoare a alegerilor de la Uniune” (V. Șchio-poia, pastor pensionar).

„Deși soarele meu se apropie de apus... mă simt îndemnat să vă scriu cîteva cuvinte de mîngîiere și îmbărbătare. Dv. și întregului comitet al Uniunii. Domnul să vă ajute să rămîneți — ca și pînă acum — la înălțimea chemării lui Dumnezeu” (Gh. Baci, pastor pensionar).

„Dorim ca mandatul ce v-a fost încredințat să fie o nouă binecuvîntare pentru... întreaga biserică” (I. Ghiorghiu — Săpînța).

Un gînd stăruie cu putere de convingere. Domnul Dumnezeu să binecuvînteze întreaga Sa biserică, viața și activitatea ei. Să așezăm punctele de vedere și rețetele personale în mapele de istorie și să ne angajăm eforturile pentru realizarea unei puternice vieți spirituale în toate comunitățile noastre. Lucrînd cu rîvnă și dăruire pentru acest deziderat sfînt, nu ne vom „plafona” niciodată, iubiți colegi, scumpi frați și surori.

Chiar dacă nu s-a realizat „cea mai bună formulă”, după expresia unui iubit frate și conlucrător, dacă cei aleși sînt slabi și neînstare să intre în competiție cu „cei tari”, să nu uităm că un suflet umilit și gata de a se supune lucrării Duhului lui Dumnezeu este scump înaintea Cerului.

Conștiința imperfecțiunii și nedesăvîșirii noastre ne obligă mai mult la studiu, la o mai puternică și continuă comuniune cu Cerul și la o apropiere mai caldă și mai principială de slujitorii și copiii lui Dumnezeu. Iată ceea ce ne este necesar!

Împreună cu psalmistul rostim și noi:

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Pacea să fie între zidurile tale, din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea în șnul tău. Din pricina Casei Domnului, Dumnezeului nostru, fac urări pentru fericirea ta” (Ps. 122).

D. Popa

DEFINIREA ACTULUI PREDICĂRII (III)

„Te rog fierbinte... propovăduiește Cuvîntul, strălucește asupra lui la timp și ne la timp, mustră, ceartă, îndemînă cu toată blîndețea și învățătura“.

2 Tim. 4, 1-2

1. **Etimologie:** Termenul nostru de „predicare“ este de origine latină. Verbul **praedico-praedicare** are un sens multiplu: 1) a face cunoscut public, a declara, a dezvălui, a striga în gura mare; 2) a vorbi elogios, a lăuda; 3) a prezice. Abia mai tîrziu Lactantius¹ folosește cuvîntul ca termen tehnic format din adverbul **prae** însemnînd: înainte, înainte de, în fața cui-va și verbul **dico-dicere** (a zice, a exprima). Se pare că sensul cel mai vechi al verbului **praedico** ar fi cel de „a prezice“.

Cuvîntul care are sens similar în Noul Testament grec, este **Kerysso** (Marcu 1,38; Luca 4,18; 2 Tim. 4,2 etc.) și se traduce cu verbele: a propovădui, a proclama, a predica, a vesti, a învăța, a face cunoscut.

Omiletica, ocupîndu-se cu arta predării, se împarte în două capitole mari: **omiletica generală**, capitol la care ne aflăm noi în prezent, tratează de fapt, teologia predicării, căutînd să ofere principiile călăuzitoare ale actului predicării, ce se desprind din definiția predicării. Celălalt capitol, **omiletica specială**, tratează metodele practice de pregătire și de rostire a predicii. Iată de ce, înainte de a căuta metodele practice, trebuie să definim mai întîi actul în sine al predicării.

Aproape toate tratatele de omiletică oferă cîte o definiție a căror simplă înșirare poate să ne convingă despre o stare paradoxală privind punctele de plecare în abordarea predicii. Definițiile sînt, poate, tot atît de apropiate, pe cît sînt de contradictorii. Pe fundalul fiecărei definiții stă, nemărturisită, poziția dogmatică corespunzătoare, care constituie premisa de plecare a tratării predicii. Ne vom mîrgini doar la citarea unor definiții, fără a urmări criticarea acestora. Apoi vom da o definiție proprie, urmînd ca în capitolele următoare să fundamentăm biblic și teologic poziția dogmatică a bisericii A.Z.S. privind ipostaza, scopul și sarcina predicării în biserica noastră.

2. Definiția ortodoxă și romano-catorică.

Unele tratate de omiletică ortodoxă² nu definesc separat predica,

socotînd că ea este definită prin termenul de **omiletică**, disciplina teologică care se ocupă cu studiul sistematic al principiilor, metodelor și procedeelelor după care preotul trebuie să-și alcătuiască și să-și rostească predicile în fața credincioșilor³.

Însă, în cursurile omiletice aparținînd altor autori, găsim definiții despre predică, cum, de exemplu, profesorul Galeriu ne oferă următoarea definiție: „Predica este ațintirea privirilor asupra Celui Răstîgnit; este arătarea, demonstrarea puterii lui Dumnezeu spre mîntuire, în vederea zidirii Bisericii“⁴.

Această definiție, în general, poate fi acceptată privind scopul, sau direcția predicii. Dar nu amintește nimic despre sursa, sau materialul din care pornește predica.

Definiția cea mai problematică, pentru noi, este cea oferită de lexiconul Herder, care reprezintă poziția omiletică a bisericii romano-catoice: „În sens larg se numește predică, acea vestire a Cuvîntului lui Dumnezeu (kerygma) care este săvîrșită de o persoană ce a fost împuțernicită în acest scop de Biserică, în Numele lui Isus Hristos“⁵. Cum am putut observa, această definiție pune accentul pe „unealta“ care predică (investitura ierarhică), și nu pe însuși serviciul predicării și a conținutului predicii.

Mai departe definiția primește o dezvoltare și o fundamentare dogmatică, după cum urmează: „Predicarea nu este doar o informare despre fapte ce pot fi înțelese prin ele însele și fără aportul predicării; nu este doar educație morală teoretică, ci anunțarea hotărîrii salvatoare divine, a cărei executare se produce în predică, dar prin îmbinarea Cuvîntului predicii cu **harul eficient** divin, care este identic cu conținutul predicii... Există o corelație internă pe de o parte între o predică și Cuvîntul eficient al lui Dumnezeu, pe care Biserica o administrează în **sacrament...**, iar pe de altă parte între predică și fapta mîntuitoare propriu-zisă a lui Dumnezeu, acea faptă mîntuitoare care devine în mod eficient prezentă în eucharistie. De aceea, liturghia scripturală și comemorarea sacrificială au o corelație internă, iar predică, de fapt, este o predică „mystagodică“ (mystagogos = călăuză prin temple, ghid), adică este o **introducere** în priceperea și primirea Cuvîntului eficient (sacramentul), ceea ce are loc prin mesa sacrificială și prin sacrament“⁷.

Din această definiție a predicii reiese clar motivul pentru care predica a devenit în Evul Mediu o „flică vitregă“ a bisericii, accentuînd pe actul sacrificial al mesei, cu toate implicațiile spirituale ce au decurs din această practică cultică.

3. Poziția teologiei liberale protestante

Schleiermacher a fost de părere că predica este un act descriptiv: ea ar fi descrierea și transmiterea concepției evlaviei și a experiențelor eului uman. Mai mult, Schleiermacher a fost convins că izvorul predicii nu se află în Cuvîntul lui Dumnezeu, ci în sufletul predicatorului, în eul lui religios, în propria sa experiență spirituală, în orientarea și în cunoștințele lui concrete în materie de religie, pe care el le însumează în forma unor predicii, și le transmite celor mai puțin experimentați pe acest tărîm⁸.

— Definiția lui Schleiermacher nu necesită nici un comentariu. Explică faptul cum s-a putut ajunge la situația de a se ține „predici“ a-xate pe citate din filozofii antici, sau pe alte citate moralizatoare, extrabiblice.

Friederich Niebergall avea concepția că omul poate să scape de nenorocirile prezente și viitoare, prin religie și printr-o corespunzătoare practică umană etică. Predica, în viziunea lui Niebergall, este un instrument pedagogic întru înfrumusetarea vieții de pe pămînt. Dar omul care realizează în mod ideal sugestiile predicilor, rămîne tot om, cu păcatele, cu alienarea și cu tracasările lui terestre⁹.

În concluzie, poziția liberală vizează doar latura umană și pedagogică a predicii, neavînd să știe că actul în sine ar fi ceva mai mult decît o strădanie, chiar onestă, umană!

4. Poziția omileticienilor neoprotestanți

Cîțiva dintre ei vîd în predică doar acțiunea de a transmite ceva, prin cineva. „Predica, spune Phillips Brooks, este comunicarea adevărului de la om la om“¹⁰. „Predica este comunicarea adevărului divin în vederea convingerii“ — a daugă T. H. Pattison¹¹. Cam la fel judecă și J. Daniel Baumann, dar vorbește și despre un scop anume al predicii: „Predica este comunicarea unui adevăr biblic prin om către oameni, cu scopul explicit al realizării unei schimbări comportamentale“¹². Henry Ward Beecher vorbește despre predică ca despre o artă: „Predica este arta ridicării oamenilor de la o viață joasă la una înaltă“¹³.

În următoarele două definiții se simte, pe nevădă, influența teolo-

giei liberale : „Predica este adevărul divin amplificat printr-o persoană alcasă, ca să întâlnească nevoia umană”¹⁴. Cam la fel definește predica și J. A. Broadus : „Predica este propovăduirea soliei lui Dumnezeu printr-o personalitate aleasă, ca să întâlnească nevoia omenirii”¹⁵. În ambele definiții accentul cade pe „o persoană aleasă” și pe „întâlnirea nevoii umane”, ceea ce este un scop discutabil, căci predica se realizează nu din rațiuni umane, ci din rațiuni divine.

J. J. Von Alimen în definiția sa se reîntoarce la concepția lui Bullinger, exprimată în Confesiunea Helvetică, atunci când afirmă că „Dumnezeu nu este obiectul, ci adevărata sursă a predicii creștine. Predica este mai degrabă vorbirea lui Dumnezeu, decât o vorbire despre Dumnezeu”¹⁶. Există o seamă de omileticieni, care definesc predica din unghiul mântuirii, socotind-o ca o acțiune în care „se întâmplă ceva” ; „A predica nu e doar să spui ceva, ci a face ceva; a deveni arena vie unde Hristos îi întîmpină personal pe oameni în judecată și mântuire”¹⁷. Cam aceeași idee se desprinde și din definiția lui Ilion T. Jones : „O predică nu este o lectură, un eseu, o dizertație teologică, o discuție socială, politică sau administrativă, nici instruire morală, ci o apropiere salvatoare a lui Dumnezeu de bărbați și femei”¹⁸.

Din definițiile citate reiese că omiletica neoprotestanță tinde să revină la principiile reformatoare din secolul XVI, și poartă amprentele noului curent teologic al școlii teologiei genitiale.

5. Teoria genitivală

Poziția acestui curent teologic este dominată de gândirea lui Karl Barth, care dezvoltă învățătura sa în ideea „celor trei forme ale Cuvîntului lui Dumnezeu”¹⁹. Cele trei forme de manifestare a Cuvîntului sînt : Cuvîntul Întrupat, Cuvîntul scris și Cuvîntul propovăduit. Cuvîntul Întrupat este Isus Hristos, Cuvîntul scris este Biblia, și Cuvîntul propovăduit — este predica. Dumnezeu și-a manifestat condescendența Sa în aceste trei forme.

Dincolo de similitudinea misterioasă a formelor de manifestare a Cuvîntului divin, fiecare dintre ele are specificul ei, ceea ce determină ordinea funcțională pe care o îndeplinește. Această ordine este ordinea **dependenței succesive**. Cuvîntul Întrupat conține o realitate și o valabilitate de sine stătătoare, permanentă și necondiționată. Cuvîntul scris de profeti și apostoli, are o totală dependență de Cuvîntul Întrupat, fără de care soliele lui nu ar avea nici finalitate, nici sens. Cînd se pierde din vedere acest sens **histologic** al Biblii, Scriptura devine o carte de

antropologie, poate cea mai bună în acest sens, dar atît, și nimic mai mult. Cuvîntul predicat depinde total de Cuvîntul scris, fără de care predica s-ar pierde în umanism, psihologie, sociologie sau filozofie. Această succesivă dependență a celor trei forme înseamnă că fiecare „Cuvînt divin secundar” împrumută tema, ideea și conținutul formei care o precede, adică, adevărurile enunțate de formele **predecesoare** devin criteriile de judecată ale formelor **succesoare**. Astfel că formele succesoare își primesc girul lor de la formele predecesoare ale Cuvîntului, fapt pentru care se consideră și ele Cuvîntul lui Dumnezeu. Barth consideră formula lui Bullinger, PRAEDICATIO VERBI DEI — EST VERBUM DEI (predicarea Cuvîntului lui Dumnezeu — este Cuvîntul lui Dumnezeu) ca fiind valabilă și astăzi.

Dar Barth merge și mai departe cînd afirmă că, Cuvîntul lui Dumnezeu nu este altceva, decât Dei loquentis persona (persoana vorbitoare a lui Dumnezeu), ceea ce, trebuie să recunoaștem, este o terminologie gravă și foarte pretențioasă, aplicată predicii. Cum justifică Barth, în lumina Scripturilor, această terminologie gravă ? El vede manifestarea Trinității în cele trei forme de manifestare a Cuvîntului : în Întrupare, în Biblie și în predică. Pornind dintr-o exegeză biblică precisă, el îl descoperă pe Tatăl ca fiind vorbitorul, pe Fiul, ca fiind **VORBA** (Cuvîntul), iar Duhul Sfînt — **VORBIREA**. Atît persoanele divine, cît și acțiunile lor predicative, sînt într-un raport sacru de interdependență. Predica, văzută în acest raport sacru de ordinea dependenței succesive și a rapoartelor interdependente ale subiectelor ei, primește o dimensiune sacră nebanuită, și numai de pe acest pedestal sacru se poate întrezări funcția, sensul și conținutul adevăratei predici.

Pornind din această viziune superioară a predicii, Barth consideră că numai predica textuală poate îndeplini acest rol de Cuvînt predicat, căci predica tematică ascunde pericolul ca prin ea să se exprime idei omenești, ceea ce ar însemna falsificarea, sau umanizarea soliei divine. „Afară de vestirea Evangheliei — spune Barth — nu putem recunoaște în predicare nici un alt semn distinctiv egal cu aceasta”.

Pe acest fundal teologic își dezvoltă Barth propria sa definiție a predicii. Într-o lucrare tîrzie, chiar de omiletică, el dă două definiții :

„Predica este Cuvîntul lui Dumnezeu, rostit de Dumnezeu prin vorbirea vie a unui om chemat în acest scop în biserica Sa, care explică anumite texte biblice pentru oamenii din secolul său”.

„Predica este acea încercare (Versuch) poruncită bisericii, prin care servește Cuvîntul lui Dumnezeu printr-un serv chemat să dezvolte oamenilor un text biblic, astfel, ca ascultătorii să primească propovăduirea ca și cum L-ar asculta în-suși pe Dumnezeu”²⁰.

Într-un alt capitol vom reveni asupra celor două definiții.

6. Poziția omiletică A.Z.S.

În această dispută a părerilor, uneori nu tocmai unanime, biserica noastră are o poziție apropiată de cea precedentă. Teologia adventistă, bazîndu-se pe comentariile inspirate ale Spiritului Profetic, nu trebuie să bijbie în întineric. Ea pornește din Cuvînt, ca unica temelie a adevărului. Chemarea predicatorului este de a „explica Scripturile”²¹, și să predice „nu opiniile oamenilor, ci Cuvîntul lui Dumnezeu”²². Predica trebuie „rostită într-un limbaj pur și demn”²³, iar centrul ei trebuie să fie Hristos cel Crucificat²⁴, prezentat ca „refugiul păcătoșilor”²⁵. Propovăduirea să fie rostită „prin ungera de sus”²⁶, prin „prezența și ajutorul Spiritului Sfînt”²⁷.

Iată principiile de bază ale omileticii A.Z.S. Aceste principii sînt prezente în următoarele două sfaturi :

„El (predicatorul) trebuie să predice „Cuvîntul”... El trebuie să vorbească sincer și cu mare seriozitate **ca o voce** a lui Dumnezeu, care tilcuiește Sfînta Scriptură”²⁸.

„Știința mîntuirii să fie leit-motivul fiecărei predici... Nu aduceți nimic în predicile voastre, spre a-L completa pe Hristos, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu. Înălțați Cuvîntul Vieții, prezentați-L pe Isus ca speranța celui pocăit, și fortăreața fiecărui credincios. Revelați calea păcii pentru cei zbuciumați și descurajați, și arătați-le harul și desăvîrșirea Mîntuitorului”²⁹.

Dar cum au înțeles omileticienii noștri aceste principii ? Cu ocazia cursurilor de omiletică ținute de I. H. Evans la Pacific Union College, în vara anului 1936, el a dat următoarea definiție a predicii :

„Predica înseamnă a lua un pasaj din Sfînta Scriptură, și a prezenta acest Cuvînt pe înțelesul tuturor : ca mîngîiere pentru sfinți, și ca un apel pentru păcătoși de a deveni, prin credință, copiii lui Dumnezeu. A lua Cuvîntul lui Dumnezeu, și a-l proclama cu dragoste, cu foc în suflet, arzînd ca un zel, consumant, pînă cînd în solie se va găsi întreaga noastră ființă, — aceasta este predica”³⁰.

Definiția este în armonie cu principiile Spiritului Profetic, și are un merit incontestabil, de a concepe predica fiind prezentarea „unui pasaj din Sfînta Scriptură, pe înțelesul tuturor”. Să nu uităm că definiția datează dintr-un timp

cînd nu rareori, se mai țineau „predici“ și fără axarea lor pe un text biblic de bază.

În final, fără a avea pretenția perfecțiunii, încercăm să formulăm o definiție proprie a predicții, în lumina principiilor sus citate³¹:

Predica este o vorbire umană pură și demnă, inspirată de **Spiritul Sfînt**, în centrul căreia se află Hristos cel Răstîgnit; este o vorbire alcătuită conform unor principii omiletice sănătoase, în care se transmite o solie luată direct din Cuvîntul lui Dumnezeu, pe înțelesul omului contemporan, cu scopul salvării și reintegrării lui în familia cerească.

NOTE

¹ Lucius Caecilius Firmianus Lactantius (250—325), supranumit de umaniști un „Cicero creștin“, discipol al lui Arnobius și profesor de retorică în curtea lui Diocletian. În 317 Constantin Cel Mare îl încredințează educarea fiului său, Crispus. Lactantius a fost un mare apologet creștin, lăsînd în **De moribus persecutorum** (Despre moartea persecutorilor) o importantă descriere a imperiului roman din secolul III—IV.

² Vezi: G. Guțu, Dicționar Latin-Român, București, 1983, 947.

³ Vezi Manualul de omiletică al preotului Nicolae Petrescu, profesor la Seminarul Teologic din Craiova, Buc., 1977.

⁴ Nicolae Petrescu, Omiletica, 1977, 10.

⁵ Citat de Dezideriu Faluvégi, Predica tematică, manuscris, lucrare de licență în teologie, Buc., 1982, p. 2.

⁶ K. Rahner — H. Vorgrimler, Teologiai Kisszótár, Bp., 1980, 588.

⁷ Idem, 588.

⁸ Árpád Péntek, Homiletika, Cluj-Napoca, 1977, 8.

⁹ Friderich Niebergall, Wie predigen wir dem modernen Menschen? Tübingen, 1920, 70—90.

¹⁰ Phillips Brooks, Lectures on Preaching, 1907, 5.

¹¹ T. H. Patison, The Making of the Sermon, 1898, 3.

¹² J. Daniel Baumann, An Introduction to Contemporary Preaching, 1972, 13.

¹³ Henry Warel Beecher, Lectures on Preaching, 1900, 29.

¹⁴ A. W. Blackwood, The Fine Art of Preaching, 1937, 3.

¹⁵ J. A. Broadus, On the preparation and Delivery of Sermons, 1979, 3.

¹⁶ J. J. Von Allmen, Preaching and Congregation, 1962, 7.

¹⁷ Donald G. Miller, Fire in Thy Mouth, 1954, 36.

¹⁸ Ilion T. Jones, Principles and Practice of Preaching, 1983, 19.

¹⁹ Karl Barth, Kirchlische Dogmatik, I, 88—125.

²⁰ Karl Barth, Homiletik, Zürich, 1966, 30.

²¹ E. G. White, Evangelism, 151.

²² Idem, The Acts of The Apostles, 505 (abreviat: AA).

²³ Id., Gospel Workers, 166 (abr. GW).

²⁴ Id., AA 157.

²⁵ Id., GW 158.

²⁶ Id., GW 151.

²⁷ Id., GW 284, 164.

²⁸ Id., GW 147.

²⁹ Id., GW 160.

³⁰ I. H. Evans, The Preacher and His Preaching, RH, 1938, 26.

³¹ Invităm pe cititorii noștri care au predilecții omiletice, să încerce formularea unor definiții complete, care să înmănușeze principiile de bază ale predicții adventiste.

Wilhelm Moldovan

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Prima navă de 85.000 tdw

La întreprinderea de construcții navale Constanța, a fost lansată la apă sîmbătă 23 noiembrie 1985 prima navă de 85.000 tdw construită aici. Nava „Prahova“ a fost executată după un proiect elaborat la Icepronav Galați.

Laser cu Yag

La spitalul militar central București a fost experimentat, cu bune rezultate, laserul cu Yag, realizat de cadrele de specialitate de la Institutul de fizică și tehnologia aparatelor cu radiații din București. Destinat tratamentului afecțiunilor părții anterioare a ochiului, noul produs realizat din componente indigene intrunește toate condițiile calitative și funcționale ale aparatelor realizate de firme cu tradiție în domeniu.

Tractorul cu numărul 23.000

Cu cele 2.450 de tractoare livrate în acest an beneficiarilor interni și externi, constructorii de mașini din municipiul Miercurea Ciuc au ridicat la 23.000 numărul tractoarelor fabricate aici din 1976 de cînd a intrat în funcțiune această importantă întreprindere. Tractoarele fabricate la Miercurea Ciuc au o largă utilitate, ele putînd fi folosite la diferite lucrări din agricultură, construcții, exploatarea forestieră, precum și la alte lucrări în locuri greu accesibile.

Transformator pentru industria automobilului

Colectivul de specialiști de la Întreprinderea de contactoare din Buzău a

pus la punct un nou tip de transformator pentru liniile automate de sudură din industria automobilului. Noul transformator, realizat în cinci variante constructive intrunește performanțele tehnico-funcționale la nivel de vîrf pe plan mondial. De remarcă că, pe lîngă adoptarea unei soluții constructive cu un consum redus de materiale, noua realizare a specialiștilor buzoieni a dus la reducerea importurilor de asemenea utilaje.

Noul echipament electronic

La întreprinderea „Tehnoton“, din Iași a fost introdus în fabricația de serie un nou echipament electronic de uz industrial. Este vorba despre un nou tip de adaptor telex pentru stațiile de radiocomunicații navale, executat în întregime cu componente indigene, în baza unui proiect elaborat de specialiștii Filialei din Iași a Institutului de cercetare științifică și inginerie tehnologică pentru electronica.

Modern pasaj rutier

Printre realizările de ultimă oră ale edililor din Cluj-Napoca se numără și pasajul rutier din noul cartier Piața Mărăști. Este vorba de o subtraversare a căii ferate, o lucrare de artă inginerescă extrem de frumoasă a cărei importanță economică rezidă numai din faptul că pe aici vor trece circa 20.000 vehicule pe zi spre unitățile industriale din zonă. Pasajul are patru benzi de circulație cite două în fiecare sens, precum și două trouare pietonale suspendate, asigurînd o securitate deplină cetățenilor.

Redacția

Sfîrșit de cale

Simbătă... 1 februarie dimineața, în timp ce se îndrepta spre locașul de închinare, ca să participe la ora de rugăciune a comunității din Constanța, fr. Caraivan Fănică, pastor-pensionar este accidentat mortal. Vestea neașteptată a morții sale ne-a îndurerat profund. Intimplarea nefirească și brutală a dispariției lui, evidențiază faptul că nesiguranța vieții nu cunoaște limite și că vrăjmașul sufletelor noastre își așază capcanele chiar și pe drumurile care duc la locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu.

Născut la 5 octombrie 1916 în comuna Seaca, Jud. Teleorman, încheie legământul credinței sale în 1931, devenind membru al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea. Fire iscoditoare și dornică de cunoaștere, se însere în 1936 ca elev al Institutului Biblic din Brașov, pe care-l absolvă și este angajat ca pastor-asistent lucrind în districtele Buzău, Tecuci, Constanța, Medgidia și Brăila. În 1951 este întărit prin binecuvîntare ca pastor al Bisericii A.Z.Ș.

Cei ce l-au cunoscut mai bine, care au fost mai apropiați de el, au putut să înțeleagă și să simtă că dincolo de aparenta lui rigiditate, de aparenta lui inflexibilitate se afla un suflet cald, conștient de răspunderea ce și-a asumat-o ca slujitor al Evangheliei, răspundere ce și-a onorat-o cu prisosință. N-a fost scutit de probleme și n-a fost ocolit de neazuri, dar așa se călește caracterul și fr. Caraivan Fănică nu s-a plîns, n-a murmurat ci s-a supus Aceluia căruia îi sint toate supuse.

Pastorul Craivan Fănică și-a consacrat viața cunoașterii lui Hristos și s-a dedicat trăirii și vestirii acestui adevăr. În 1974 se pensionează, dar rămîne un membru activ al comunității din Constanța.

Simțind tot mai mult povara anilor, devine tot mai tăcut, suportă cîteva operații grele, dar crează în jurul său o atmosferă caldă, optimista, plină de încredere în Desăvirșitorul mîntuirii noastre, pînă în momentul fulgerătoare sale dispariții.

Marti 4 februarie a avut loc înmormîntarea sa. Cei trei copii ai săi, familia, un grup de pastori și mulți frați și surori din Constanța, și comunitățile din jur, au ținut să conducă pe cel ce a fost pastorul Caraivan Fănică la locul odihnei lui temporale, pînă în ziua cea mare a răsplătirii. Cuvîntul Scripturii rostit acasă și la cimitir, a mîngîiat inimile zdrobite și a făcut ca nădejdea mîntuirii să fie mai puternică și mai scumpă sufletelor încercate căci „scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El“ (Ps. 116, 15).

Comitetul Uniunii

*
* *

La 6 sept. 1985 a încetat din viață sora Iorga Maria, soția și ajutorul de valoare în lucrarea lui Dumnezeu al fr. pastor pensionar, I. Iorga. Dînsa a purtat totdeauna în suflet dragostea lui Hristos și încrederea de nezdruccinat în făgăduințele Sale i-a marcat întreaga viață, de la încheierea legămintului cu Dumnezeu la 3 mai 1929 și pînă în clipa cînd a adormit. De acum o așteaptă cununa pe care o va da Isus tuturor acelor care au iubit venirea Lui.

— În ziua de 5 iunie 1985 firul vieții sorei Liga Elena, din comunitatea Birlad, a ajuns la capăt. Trăirea dînselor a fost un pretios exemplu de manifestare a dragostei, printr-o purtare vrednică de chemarea pe care a primit-o în anul 1933, cînd a încheiat legămint cu Dumnezeu prin botez, și la care a răspuns de atunci cu dăruire deplină și neobosită, purtînd în suflet și în rugăciune toate inimile firave sau zdrobite. Acum se odihnește pînă la marea zi a întâlnirii în Domnul Isus.

— În luna iulie a anului trecut a închis ochii pentru odihnă fr. Răceală Florea, membru al comunității Dragalina, jud. Călărași. Bărbat consacrat și devotat lucrării lui Dumnezeu a fost prezbiter timp de 18 ani, trăind cu plînsenie credința lui Isus și păzind cu inimă sinceră Cuvîntul sacru al adevărului.

— La 17 aug. 1985 a decedat în mod neașteptat fr. Mészáros Josef, membru al comunității Fughiu, al cărei prezbiter a fost timp de 26 de ani. Bun creștin, scutit organizator, gata să sacrifice și să se sacrifice pentru cauza lui Dumnezeu, om apreciat în biserică și în societate, a fost și a rămas un exemplu de abnegație și slujire. Si-a încheiat alergarea simbăta dimineața, pregătît să meargă la ora de rugăciune. „Ferice de morții care mor în Domnul“.

— Fratele Dudaș Matei a fost chemat să se odihnească în patul de pubere supă o suferință grea, în ziua de 10 sept. 1985. Mulți ani prezbiter al comunității Șerprenu, s-a dovedit a fi o inimă caldă, un credincios evlavios, un statornic urmaș al Aceluia care atît de mult ne-a iubit „încît a dat pe unieul Lui Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică“.

Redacția

Întrebări și răspunsuri

Întrebare: Așa cum știm, în Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea, există ordine și rînduială și mulțumim lui Dumnezeu pentru această organizație de inspirație divină din biserică noastră. Uneori însă unele reguli de procedură necunoscute sau neaplicate corect de către cei în drept, fac ca pacea și liniștea să fie tulburate. De aceea vă rugăm să precizați următoarele: „Dacă la o adunare administrativă, din totalul de 370 de membri sînt prezenți 215 membri, cînd problema ce a făcut obiectul discuțiilor din cadrul acestei adunări a fost pusă la vot, 95 membri au fost pentru, 32 de membri au fost contra, iar restul s-au abținut, votul este valabil?“

Răspuns: Este un adevăr incontestabil verificat de timp că organizația bisericii este de la Dumnezeu și se bazează pe principii divine. „Sistem și ordine manifestă în toate lucrările lui Dumnezeu din Universul cel nemărginit“ (TN26). Pentru împlinirea mandatului ei, pentru desăvirșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, biserică este datoare și are dreptul de a stabili rînduiele care să reglementeze viața spirituală a membrilor ei, cum și activitatea bisericii. La aceste rînduiele stabilite se aderă de bună voie atunci cînd am intrat, prin botez în biserică, dar sînt obligatorii pentru cei ce le-au acceptat. Ele trebuie să fie respectate și sîntem datori să ne supunem lor, căci acțiunea spre binele și prosperitatea obștei bisericii.

În ceea ce privește întrebarea pusă, rînduiele bisericii sînt foarte clare și n-ar trebui să constituie problemă de discuții și disensiune între noi ca membri ai bisericii. În Manualul Comunității se precizează: „Membrii pot fi puși sub disciplina bisericii, cenzuțați sau excluși, numai prin majoritatea membrilor prezenți și care votează, la orice adunare administrativă legal constituită“. În privința aceasta cuvîntul Spiritului Profetic spune: „Majoritatea comunității este o putere care trebuie să controleze pe membrii ei luați în mod individual“ (5 TI07; Manualul Comunității (Church Manual) 1981, pag. 250).

Din cele de mai sus, în spiritul întrebării puse, reținem următoarele:

— o hotărîre poate să fie luată prin majoritatea voturilor membrilor prezenți și care votează;

— la orice adunare administrativă legal constituită.

Aceste două elemente trebuie să fie întrunite ca și hotărîrea să fie valabilă.

I. Adunarea administrativă legal constituită. După cum știm toate problemele privind viața comunității, orice caz de disciplină sau de primire și reprimire de membri, cade în sarcina întregii comunități, constituită într-o adunare administrativă. O condiție organizatorică este aceea că această **adunare administrativă trebuie să fie legal constituită.**

1. În primul rînd, ca să fie legal constituită, ea trebuie să fie **convocată** de cel care are dreptul s-o convoace și anume, de pastorul deservent al comunității, sau de delegații Conferinței sau ai Uniunii dacă :

a. sînt pastori întăriți prin binecuvîntare ;

b. au delegații speciale din partea organizațiilor respective de a trata cazurile respective ;

c. ea poate fi convocată și de prezbiterul comunității respective, dacă este întărit prin binecuvîntare, și are o delegație expresă din partea Conferinței sau a pastorului districtului, pentru a face această lucrare.

2. Dacă convocarea ei s-a făcut ca urmare a hotărîrii comitetului comunității respective, sau a hotărîrii comitetului Conferinței sau a comitetului Uniunii.

3. Adunarea administrativă este legal constituită cînd pe lingă cele amintite la punctele 1 a, b, c și 2, la data și ora anunțată sînt prezenți cel puțin jumătate plus unu — deci majoritatea simplă — din numărul total al membrilor comunității.

Deci am putea spune în concluzie că o adunare administrativă este legal constituită atunci cînd :

1. Este convocată de pastorul deservent al comunității, sau delegații Conferinței sau Uniunii, dacă pastorul deservent sau delegatul sînt pastori întăriți prin binecuvîntare. Deci un pastor asistent sau misionar, chiar dacă este deserventul comunității sau delegat al Conferinței sau Uniunii, nu poate convoaca o adunare administrativă.

În ceea ce-l privește pe prezbiter, el poate s-o convoace numai dacă :

— este întărit prin binecuvîntare ;

— chiar dacă este întărit prin binecuvîntare, prezbiterul nu poate convoaca și conduce o adunare administrativă dacă n-a fost delegat special pentru această lucrare de pastorul deservent sau de către Conferință ;

— convocarea trebuind să se facă de cei în drept numai în baza unei hotărîri a comitetului comunității, sau a comitetului Conferinței sau Uniunii ;

— atunci cînd delegații Conferinței sau Uniunii convoacă și conduc lucrările, ei trebuie să aibă o delegație emisă în baza unei hotărîri pentru lucrările respective.

— și... din numărul total al membrilor trebuie să fie prezenți majoritatea simplă. Deci jumătate plus unu din numărul total al membrilor așa cum reiese din registrul comunității.

II. O hotărîre poate fi luată prin majoritatea voturilor membrilor prezenți și care votează :

De reținut că hotărîrea poate fi luată prin majoritatea VOTURILOR și nu a membrilor prezenți — ci a celor care sînt prezenți și care își exprimă atitudinea lor prin vot. Adică votează. În adunarea administrativă fiecare membru este dator și are dreptul să-și spună cuvîntul și să voteze asupra problemei în cauză după cea mai bună lumină pe care o are atunci. Dar el trebuie să-și exprime atitudinea lui prin vot. Pentru acest motiv manualul prevede că majoritatea voturilor membrilor prezenți și **care votează** este necesară pentru ca o hotărîre să fie valabilă.

De ce a fost necesar să se prevadă acest lucru ? Din cauza noastră, pentru că nu totdeauna rămînem sub călăuzirea Duhului lui Dumnezeu. Și uneori cînd unele probleme am dori să se rezolve cum vrem noi, și nu după dreptate, manevrăm lucrurile de așa manieră încît să existe vicii de formă și să nu se poată lua hotărîri valabile în asemenea cazuri.

De exemplu, cineva ar putea — prin influența și „acțiunea” sa, să determine neîmplinirea majorității simple adică jumătate plus unu și aceasta în comunitățile mai mici. Dacă la data și ora anunțată nu sînt jumătate plus unu, atunci cel ce a convocat adunarea administrativă o fixează peste 2—3—4 ore la aceeași dată, cînd adunarea se poate ține cu orice număr de membri prezenți.

În ceea ce privește, votarea, cei prezenți sînt acolo ca să-și manifeste poziția și să voteze pentru sau contra propunerii. Fiecare poate să-și exprime liber votul său. De aceea se ia în considerare numai voturile exprimate **da** sau **nu**. Cei ce se abțin, nu votează așa cum spun instrucțiunile : **prezenți și votează**. Nimeni nu i-a obligat să nu voteze, contra sau pentru.

Revenind la întrebare răspunsul este : **da**, hotărîrea este valabilă. Din totalul de 370 de membri după registru, au fost prezenți 215. Deci mai mult de jumătate plus unu. Dacă adunarea a fost legal constituită, condusă de un pastor întărit prin binecuvîntare, în baza unei hotărîri a comitetului comunității, Conferinței sau Uniunii și din cei 215, 95 au votat pentru propunerea comitetului și 32 au votat contra, votul este valabil. Cei 88 de membri prezenți, dar care n-au votat (deși puteau vota contra și problema era clară) conform rînduicilor nu influențează cu nimic hotărîrea. De aici trebuie să rămînem cu lecția și obligativitatea ce ne revine de a nu ne posta pe poziția lui Meroza, în asemenea situații, ci să ne spunem cuvîntul prin votul nostru.

Aceste reguli s-au dovedit totdeauna o binecuvîntare și cei ce le ignoră sau caută să le răstălmăcească, au încă de învățat în școala umilinței și supunerii. Domnul Isus Hristos spunea : „Și învățați de la Mine căci Eu sînt blînd și smerit cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”.

Doctrinar

Editura Curierul Adventist

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Crestin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din :

Dumitru Popa, redactor-șef, Ștefan Bratosin, secretar de redacție.

Membri : Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu,

Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi

*Redacția și Administrația : București,
str. Labirint nr. 116 — sect. 3 tel 20.76.65.*